alte cuvinte

supliment de cultură al revistei *Primii Pași*

Ființa umană a fost întotdeauna preocupată de dorința de a inova, de a crea. Fie că este vorba despre domeniul artei, fie că este vorba despre știință și tehnică omul a fost atras mereu de provocări. Efortul însuși a fost poate mai important decât reușita, de multe ori, pentru că soluțiile nu vin întotdeauna când le aștepți.

Cu toate aceste, bucuria de a crea este uriașă atunci când construiești ceva ce dăinuiește, care se circumscrie valorii, precum în informatică, poezie, proză, eseu, așa cum se întâmplă în cazul elevilor ori absolvenților CNER, care se remarcă în mod constant prin talentele pe care le au. Nu întâmplător, tema acestui număr al revistei "alte cuvinte" este "creația".

Coordonator
prof. Cornelia-Livia Sârghie

Editori
Radu Miron X B
Olimpia Zagnat X E
Miruna Cozianu IX C
Vlad Teodorescu IX B
Alexandra Popa IX B

DTP & Layout
Radu Miron, X B
Vlad Teodorescu IX B

Redactori
Ecaterina Vlasie IX A
Tudor Onofrei IX A
Catalin Chiriac IX A
Matei Goanta IX B
Madalina Motriuc IX B
Brianna Dorea IX B
Vlad Theodor IX B
Diana Mocanu IX A
Malina Cusutura IX B
Ioana Baiceanu IX B
Sabina Hutanu IX B
Teodora Ciocirlan IX B
Ioana Pelin IX B
Crina Curca IX B
Alex Amarandei IX B
Patricia Bulai IX B
Maria Branzila IX B

Copertă
Teodora Stoleru, XII A

Grafică copertă
Klaus Iarcuczewicz

Grafică design interior
Ecaterina Vlasie IX A
Alexandra Ioana Florea X A

Excelență în IT

Olimpia Zagnat
CNER X E

Excelență în educație, este motto-ul nostru, care ne distinge colegiul de celelalte. Nu este de mirare atunci că racovițiștii se deosebesc și ei de ceilalți prin excelența de care dau dovadă în orice domeniu. Ei sunt oamenii care au valori importante, care nu se mulțumesc niciodată cu puțin și pentru care un vis este primul pas către un plan bine pus la punct.

În tocmai descrierii de mai sus, pasionați în domeniul informaticii și atrași de management, trei elevi de clasa a XI-a, Răzvan Apostu(XI B), Mugur Tomiță(XI A), și Răzvan Bîrgăoanu(XI A) au creat o aplicație pentru smartphone-uri diferită de conceptul clasicelor site-uri de socializare. Motivați și puși pe treabă, băieții de la Skycity sunt hotărâți să se extindă și să fie excelenți în ceea ce fac.

R: Salut! Majoritatea dintre noi am auzit despre proiectul vostru. Din câte am înțeles, este vorba despre o aplicație pentru telefoanele mobile, care are ca scop încurajarea oportunităților de comunicare. Puteți să dezvoltați, să ne spuneți concret despre ce este vorba?

Răzvan Bîrgăoanu: Skycity este un concept care se manifestă printr-o aplicație, cum ai spus și tu. Principalul nostru scop este da, comunicarea, dar și socializarea la un alt nivel. Deci, prin Skycity tu cunoști alți oameni prin alt mod, nu cel clasic de pe Instagram sau Facebook, unde pui poze și te vede toată lumea. La noi ești în cafenea, unde poți accesa și meniul localului, prețuri, descrieri și așa mai departe.

R: Cum v-a venit ideea să creați așa ceva? De unde a venit inspirația?

Mugur Tomiță: Skycity este ceva ce noi am fi vrut să folosim. Ideea a plecat de la noi și tocmai de aceea am și muncit atât de mult la acest proiect neavând niciun rezultat concret. Am lucrat pentru ca aplicația să fie utilă și practică.

R: Ați fost încurajați sau nu când oamenii au auzit de ideea voastră?

Răzvan Apostu: Am fost încurajați în primul rând de oamenii alături de care ne petrecem toată ziua: prietenii și familia, dar toată munca a căzut pe noi. Nu am fost ajutați sau împinși de la spate, proiectul a fost realizat de noi în întregime pe parcursul verii. Au existat și oameni sceptici care au spus că nu ne vom duce la capăt proiectul, sau care ne-au subestimat din cauza vârstei, dar am reușit să trecem peste aceste afirmații și datorită acestui lucru am ajuns să ne trăim visul.

Răzvan Bîrgăoanu: De asemenea, am apreciat la mulți manageri de cafenea viziunea lor: să implementeze proiectul nostru acolo de unde își iau ei pâinea.

R: E greu pentru voi să lucrați în această echipă?

Mugur Tomiță: Noi lucrăm în echipa asta de mai bine de un an. Skycity nu este primul proiect; am mai avut site-uri, jocuri pe care le-am creat de la zero, dar majoritatea au fost de antrenament și au reprezentat o pregătire pentru ceea ce facem acum.

Răzvan Bîrgăoanu: Skycity este cel mai mare proiect și de care suntem cel mai mândri. De asemenea, suntem absolut siguri că vom lucra în aceeași echipă în continuare

R: E dificil să îmbini activitățile școlare cu cele extrașcolare? Cum va găsiți timpul și voința necesară?

Răzvan Bîrgăoanu: Asta e o parte mai complicată, dar pot spune că am reușit să facem o balanță, mai ales că între timp au început și majoritatea domnilor profesori să ne susțină.

Mugur Tomiță: În domeniul informaticii persoana care ne-a sprijinit cel mai mult și cea care ne-a pus bazele este domnul profesor Marinel Șerban.

Răzvan Apostu: E important să lucrezi într-o echipă în care partenerii tăi îți sunt și buni prieteni. Așa ne găsim mereu voința necesară de a lucra la ceva și de a ne simți și bine.

Mugur Tomiță: Cu siguranță dacă echipa nu ar fi fost cea de acum, n-am fi reușit să facem nimic. De exemplu, oricare doi dintre noi ar fi abandonat totul în alte circumstanțe, în altă echipă. De aceea lucrăm așa de bine, pentru că ne completăm.

Drumul nu este niciodată gata până nu ai câștigat

R: Puteți să le dați un sfat celor de vârsta voastră care vă iau exemplul? Care este cheia succesului unui tânăr de 17 ani?

Răzvan Bîrgăoanu: Să fie în primul rând pasionați și motivați. A doua zi să se poată trezi cu visul lor în fața ochilor și chiar să fie acolo. Trebuie să creadă că pot ajunge acolo unde vor ei.

Răzvan Apostu: Nu-l putem numi încă un succes, ci mai degrabă o pasiune pe care am adus-o la un prag în care abia acum începe să devină un succes.

Răzvan Bîrgăoanu: Într-adevăr, construim încet.

Mugur Tomiță: În opinia mea, primul pas este să-ți stabilești un vis pe care vrei să-l urmezi, să găsești și alte persoane care au același obiectiv și să faci tot ce-ți stă în putință să ajungi acolo.

Răzvan Bîrgăoanu: Aș încheia cu un citat care ne reprezintă: "Drumul nu este niciodată gata până nu ai câștigat".

Așadar, nu există nici imposibil, nici neputință. Personal, mă simt inspirată de cuvintele spuse de acești tineri care sunt în căutarea succesului și care, doar prin forțe proprii, sunt de neînvins să-și îndeplinească visurile.

Olimpicii ni se destăinuie

Mădălina Motriuc
CNER IX B

Tudor a participat la multe concursuri și olimpiade naționale și internaționale, cea mai recentă fiind faza internațională a Olimpiadei de Științe ale Pământului din Brazilia unde a obținut medalia de bronz. El este un elev care a știut să îmbine armonios pasiunea pentru chimie, fizică, biologie, obținând rezultate care stau sub semnul excelenței, sub îndrumarea unor profesori extraordinari, dăruiți meseriei, precum: profesor Paula Gavrilescu, Prof. Mirela Foca, Prof. Alina Bîrliga

Reporter: Ai putea să te prezinți pentru a afla cititorii câte ceva despre tine?

Tudor: Sunt un copil ca și voi, dar care alocă un timp mai mare lucrului la anumite obiecte. Îmi place să cânt, să mă joc să mă plimb prin parc, dar toate în timpul liber puțin cât îl am.

R: Când ai participat prima oara la vreo olimpiadă? (menționeaza și care e și zi ceva despre ea)

Tudor: Prima oară a fost în clasa a V-a la matematică. Domnul profesor C. Budeanu a fost cel care mi-a deschis ușa către aceasta lume paralelă, "OLIMPIADĂ". „Olimpiada" este încăperea în care toate cuvintele mele se adună şi vibrează pentru viață. Aş putea lega de fiecare literă din acest cuvânt o întreagă emoție. „O" ar putea fi ordine, oameni; „L" – libertate, lumină; „I" – Imaginație, "M" – muncă, "P" – perseverență, "A" – abnegație, "D" – devotament.

R: Ce înseamnă chimia/biologia/fizica pentru tine? Ce presupune performanța în aceste domenii?

Tudor: A învăța aceste obiecte înseamnă a înțelege lumea în care trăim, a înțelege propriul organism, a înțelege procesele fizice și chimice care ne înconjoară.

R: Cum crezi ca te-a dezvoltat pe plan personal experiența trăită la Olimpiada din Brazilia (2015)?

Tudor: Această Olimpiadă m-a învățat să anticipez fenomenele meteo, să înțeleg prezența unor anumite forme de relief, sau să privesc cerul, altfel decât ca o multitudine de stele.

R: Ce le recomanzi elevilor să facă pentru a ajunge la performanțele tale?

Tudor: Să muncească mai mult decât pentru lecția de a doua zi, astfel încât să demonstreze că pot ajunge mai sus.

R: Cum ți s-au părut elevii din străinătate față de cei din Rom nia, participanți la aceste competiții?

Tudor: Sunt copii la fel ca noi, la fel de preocupați de cunoaștere. Muncesc la fel de mult.

R: Ținând cont că ai avut ocazia să vizitezi mai multe țări în cadrul olimpiadelor, ce părere ai despre studiile în în străinătate? Ti-ar plăcea să faci facultatea în străinătate?

Tudor: Cu siguranță mi-ar placea, dar mai e de muncă pentru a putea și ajunge acolo!

R: Cum te vezi tu peste 10 ani, pe plan profesional?

Tudor: Nu știu, deoarece încă nu știu spre ce domeniu mă voi îndrepta.

R: Cine te-a sprijinit cel mai mult pe parcursul acestor ani?

Tudor: Am avut sprijin total din partea părinților, fără nicio restricție și fără de care nu puteam să ajung aici. De asemenea, am avut sprijinul tuturor profesorilor din școală cu care m-am pregătit (doamna directoare Paula Gavrilescu, în special): m-au înțeles și m-au ajutat.

UN VIITOR MARE INFORMATICIAN, TEODORESCU VLAD

Goanță Matei
CNER IX B

R: Bună Vlad. Mulțumim că ai acceptat invitația noastră de a răspunde câtorva întrebări. Te-ai putea prezenta în câteva cuvinte cititorilor noștri?

Vlad: Sunt pasionat de calculatoare și de tot ce ține de ele. În timpul liber îmi place să joc baschet sau să ies cu prietenii la un film.

R: Care sunt cele mai notabile performanțe ale tale în domeniul informaticii?

Vlad: Pentru mine performanța nu înseamnă obligatoriu o medalie sau o diplomă, ci înseamnă menținerea la un nivel destul de înalt pentru a fi competitiv. De aceea spun că cea mai importantă realizare a mea a fost faptul că am ajuns la faza națională a olimpiadei 4 ani consecutiv, obținând pe parcurs o medalie de aur și 2 de argint.

R: Mai sunt și alte materii spre care consideri că ai o oarecare înclinatie înafară de informatică?

Vlad: Da, matematica, deoarece consider că aceste 2 materii sunt legate între ele, o mare parte din informatică fiind bazată pe matematică.

R: Când ai descoperit pasiunea ta pentru informatică?

Vlad: Totul a început în clasa a 5-a, atunci când domnul professor mi-a recomandat să vin la cercul de informatică InfoPitic. Acolo am învățat multe lucruri și, lucrând intens, mi-am dat seama că rezolvarea problemelor chiar îmi face plăcere.

R: Cine te-a susținut în obținerea performanțelor tale?

Vlad: Domnul profesor Marinel Serban, care m-a ajutat să descopăr informatica și alături de care am continuat să lucrezi în fiecare an, doamna profesoară Emanuela Cerchez, care m-a ajutat să fac primii pași către performanță la clubul InfoPitic, și de asemenea părinții mei, fără ajutorul și susținerea cărora nu aș fi putut reusi.

R: Ce înseamnă informatica pentru tine? Ce îți place cel mai mult la aceasta?

Vlad: Pentru mine, informatica reprezintă un mod de relaxare. O mare parte din timpul meu liber o petrec rezolvând probleme și citind articole pentru a învăța noi algoritmi. Cel mai mult îmi place la aceasta libertatea pe care ți-o oferă. Cu ajutorul unui calculator și a unui algoritm bine gândit poți face aproape orice. Acest lucru se poate observa și în viața de zi cu zi: vrei să cumperi ceva? Poți face asta online. Vrei să platești o factură? O poți face pe internet. De aceea consider că informatica este știința viitorului.

R: Ce presupune performanța în acest domeniu?

Vlad: Antrenament constant, ca în orice domeniu, puțin talent și o imaginație bogată.

R: De ce imaginație? Informatica nu este bazată pe niște algoritmi care trebuie folosiți în toate problemele?

Vlad: Nu tocmai. Imaginația este importantă, deoarece în probleme algoritmii trebuie adaptați în funcție de situație. Aceștia nu au o formă fixă care este folosită tot timpul.

R: Ce sfat le dai celor care vor să exceleze în acest domeniu?

Vlad: Nu vă dați bătuți! Chiar dacă la un moment dat vi se va părea prea greu, continuați. Efortul depus va da roade.

R: Ce părere ai despre Colegiul Național "Emil Racoviță"? Le recomanzi elevilor care vor să exceleze în informatică să studieze aici? Dacă da, de ce?

Vlad: Consider Colegiul Național "Emil Racoviță" una dintre cele mai bune școli din Iași si de aceea i-aș recomanda oricărui elev ieșean să studieze aici. Celor care doresc performanțe în informatică le recomand de asemena acest colegiu, nu doar pentru că p rofesorii de informatică sunt foarte buni, ci și datorită faptului că elevii cu performanțe sunt sustinuți de ceilalți profesori și de către colegi.

R: Dorești să studiezi în străinătate după ce termini liceul sau preferi să rămâi în țară?

Vlad: Încă nu am luat o decizie, însă tind să rămân în țară pentru facultate, deoarece ca și în alte țări, în România, și chiar aici, în Iași se învață informatică la nivel înalt.

R: Mulțumim că ai răspuns acestor întrebări. Este altceva ce ai mai vrea să adaugi?

Vlad: Sper că ați reușit să aflați tot ce doreați și că îi va ajuta și pe ceilalți elevi care vor să aibă performanțe în acest domeniu deoarece, cum am mai spus anterior, informatica este și va fi un domeniu foarte important, iar eu îmi doresc ca orașul Iași să aibă cât mai mulți reprezentanți importanți.

La un pas de realitatea pe care ne-o dorim

> *Mi-aş dori foarte mult să mă pot întoarce în ţară; îmi place să cred că va fi şi posibil ca aceasta să se întâmple.*

Daniel-Ionut Vasile
Absolvent CNER 2014, student OXFORD

Civilizație, respect, meritocrație, liniște, acasă; senzația de a fi la doar un pas de ele e cel puțin curioasă, dacă nu apăsătoare. In ultimul an am călătorit între Iași, Londra, Oxford și retur purtând dintr-o parte în alta idei, experiențe, entuziasm și remușcări. Am avut ocazia în acest timp să ascult ideile unora dintre cele mai influente figuri academice, să aflu detalii din viața aristocrației britanice, sa trăiesc experiența dezbaterilor electorale intre conservatori și laburiști ori să iau pulsul City-ului londonez; totodată, am studiat la BCU Iași, am visat în culori și armonii in stalul Teatrului Național, am asistat la cursuri in cadrul UMF Iași și am trăit experiența alegerilor prezidențiale în România. Toate aceste realități se contopesc în conștiința mea și, încercând să le dau un sens, realizez cât de mică este distanța dintre "acasă" așa cum este acum și cum ar putea fi dacă și eu, și voi am contribui la schimbare. În continuarea articolului nu vă voi vinde ieftin confortul occidentului, ci voi încerca să punctez micile schimbări de atitudine pe care dacă le-am accepta cu toții, am putea avea în sfârșit, speranța unei societăți ce se îndreaptă spre echilibru și prosperitate.

"Povestește-mi, te rog, despre Iașul acesta al vostru!"

Într-una dintre discuțiile purtate cu doamna Moira Wallace, directoarea colegiului la care studiez, am fost invitat sa îmi descriu orașul natal, invitație despre care trebuie să recunosc că m-a luat prin surprindere. Am ales, instinctiv, să prezint Iașiul din punct de vedere geografic și istoric, dar am fost destul de repede întrerupt; Moira aflase deja aceste detalii și își dorea să îi povestesc despre atmosfera din Iași, despre oamenii și instituțiile care ne-au pregătit atât pe mine, cât și pe ceilalți trei ieșeni membri ai colegiului despre care afirma, sinceră, că este foarte mândră. Am simțit atunci că întrebarea nu venea dintr-un instinct conversațional ci mai degrabă din curiozitate și interes autentice, sentiment ce m-a convins să vorbesc cu pasiune despre persoanele care m-au pregătit și despre școala în care am învățat, despre entuziasmul colegilor mei, despre performanțele noastre și despre atmosfera culturală competitivă de acasă. În finalul discuției, doamna Wallace a afirmat cu entuziasm că trebuie să fie interesant să locuiești în Iași și că în mod cert i-ar face plăcere să îl viziteze, transmițând politicos și cu un zâmbet cald, mulțumiri celor care încurajează performanța educaționala în Iași.

Ulterior discuției, gândidu-mă la modul în care am descris experiența mea de elev, am realizat că am lăsat să pară că toți cei din generația mea au beneficiat de aceeași educație performantă și că eu, împreună cu colegii mei, reprezentăm sistemul educațional în ansamblu. Acest gând m-a întristat și nu pentru că, în entuziasmul dialogului, am transmis o imagine poate mult prea optimistă a sistemului de acasă, ci pentru că am conștientizat că ceea ce am descris este de fapt, realitatea pe care aș fi vrut să o trăim cu toții, care nu este deloc mult prea departe față de cea din prezent și care, odată devenită actuală, ar putea reprezenta o adevărată sursă de progres pentru societatea noastră.

Un sistem în care fiecare tânăr are șansa unei educații de calitate, accesibile din punct de vedere financiar și care să reprezinte baza unei pieți a muncii competitive ni se pare nouă, multora dintre români, un deziderat imposibil de atins. Lipsa de bani, de interes politic, de personal ori de infrastructură ne conving să nu ne așteptăm la îmbunătățiri ale sistemului și să privim orice urmă de progres a acestuia ori cu scepticism, ori cu profundă uimire.

Cu toate acestea, ceea ce am învățat anul acesta în experiența mea de student în Oxford și ulterior, de angajat al unei companii londoneze, e că

Cea mai mare parte a performanței și a succesului unui individ, dar și ale unei societăți în ansamblu, este asigurată de atitudine, rigoare și de un set minim de valori morale.

Întâlnind diverși membri ai Universității, studenți ori profesori, am remarcat, înainte de pregătirea profesională exemplară a fiecăruia dintre ei, entuziasmul, respectul față de performanță ori deschiderea fața de idei noi pe care le afișează din primele fraze ale oricărei conversații. Totodată, disponibilitatea lor de a ataca cu argumente idei pe care le consideră incorecte și de a-și susține demn și respectuos propriile puncte de vedere, acceptând în același timp părerile celor din jur, m-a ajutat să identific sursa progresului sănătos de care societatea de aici se bucură. Cu siguranță, nu sunt într-atât de naiv încât să cred ca acesta este obținut fără eforturi materiale considerabile; facilitățile de studiu pe care

facultățile din cadrul Universității din Oxford le oferă studenților nu s-au născut doar din idei cum nici parcurile generoase ale intens-populatei Londra nu sunt întreținute fără costuri semnificative. Și totuși, direcționarea constructivă a eforturilor materiale se face, aici, recunoscând prioritățile de dezvoltare, de către persoane pasionate de munca lor și care sunt dispuse să ajute comunitatea din care fac parte să evolueze.

Un alt mecanism al progresului pe care l-am identificat in rândul colegilor mei este dorința de auto-depășire, dorință care nu vine din orgoliu ci din interesul de a înțelege mai bine lumea în care trăim, de a fi mai bine pregătit și de a-i încuraja și pe cei din jur să evolueze în același ritm.

La aceasta se adaugă curiozitatea, interesul în varii domenii aflate în legătură sau nu, cu specializarea studiată, respectul față de moștenirea culturală și, nu în ultimul rând, un puternic simț de responsabilitate civică, care dincolo de denumirea pompoasă, a asigurat constant îmbunătățirea condițiilor de studiu pentru membrii Universității si progresul acesteia. Nu trebuie sa uităm că până de curând, mare parte din colegiile Universității din Oxford nu acceptau printre membrii lor femei; drept exemplu, colegiul Oriel al cărui membru sunt, sărbătorește anul acesta 30 de ani de când prima femeie a fost admisă să studieze în cadrul său.

Acest pas semnificativ către egalitate, competiție constructivă și progres s-a produs la inițiativa studenților și a profesorilor colegiului care au reușit la acea vreme sa convingă prin atitudine, entuziasm și argumente solide că egalitatea între grupuri în cadrul colegiului urma să producă o serie întreagă de efecte pozitive, efecte care au putut fi urmărite în anii ce au urmat.

Voi încheia aici articolul sperând ca frânturile de experiențe personale pe care le-am expus v-au format o idee despre modul de gândire al studenților și profesorilor Universității din Oxford care, prin munca lor, ajung să se numere printre exponenții societății britanice și care inspiră, prin atitudinea și energia lor, dorința de progres. Ne aflăm cu toții la un pas de realitatea pe care ne-o dorim în care valorile să fie apreciate unanim și în care fiecare dintre noi să aibă șansa unei vieți echilibrate; pentru a o putea trăi, nu este suficient să așteptăm ca diverși factori de decizie să acționeze ci

trebuie să fim noi cei care încurajăm progresul, dezbaterile și competiția constructive și respectul în societate, în primul rând prin promovarea performanței în educație având convingerea că numai printr-o pregătire de calitate vom putea evolua sustenabil.

GÂNDURI PENTRU POSIBILII MEI VIITORI COLEGI

Raluca Oana Călin
Absolventa CNER 2014, studentă UMF

Acum doi ani mi-am inceput călătoria pe lungul drum al devenirii unui medic; spun lung deși probabil acest drum va dura toată viața. De ce si cum am decis ca asta este ceea ce trebuie să fac? Aici este un răspuns ceva mai complicat. La fel ca mulți dintre colegii mei de clasă, imi doream să plec din țară odată cu începerea facultății, o decizie înțeleaptă ar spune mulți întrucât cu toții suntem conștienți că sistemul universtar din România alunecă încet-încet pe o pantă de pe care cu greu se va putea redresa. Ideea de a devein medic am avut-o cumva conturată încă de la începerea liceului, nu pentru că am excelat pe la vreo olimpiadă de biologie/chimie, ci pentru că am avut șansa să lucrez cu niște copii minunați diagnosticați cu tulburări din spectrul autist care mi-au arătat că îmi place să lucrez cu oameni, nu cu date în spatele unui vraf de hârtii sau a unui monitor (apropo, aud din ce în ce mai mulți liceeni că se implică în astfel de acțiuni de voluntariat; lăsați la o parte scuze de tipul: "am de învățat la mate, am test la fizică, nu am când sa merg"; e bună și învățătura teoretică, dar lecțiile de viață pe care le învățați acum nu le veți uita niciodata; implicați-vă și vă veți descoperi pe voi înșivă chiar dacă la început totul pare o joacă.)

Revenind, în clasa a 11-a, m-am văzut în fața obligativității de a lua o decizie cam mare pentru acea vârsă cred eu: fac medicia așa cum cred eu că mi s-ar potrivi și rămân în țară (așa cum știți, medicina e destul de intangibilă în afară) sau îmi iau zborul împreună cu mare parte din colegi spre tărâmuri ceva mai civilizate, în care laboratoarele sunt puse la punct, în care respectul student-profesor e bazat pe un temei mai puternic decât un grad didactic și lista poate continua nestingherită...cam tentantă partea a doua aș zice, așa că, în mod natural, am ales-o. Apoi toată clasa a 12-a am rămas pe această decizie, am luptat pentru ea cu toată convingerea, mi-am dat examenele necesare pentru care am muncit destul de mult si nici nu m-am mai gândit la admiterea la UMF...am fost acceptată să studiez Biomedical Sciences cu masterat inclus așa că nu îmi rămânea decât să îmi cumpăr în toamnă biletul de avion. Și totuși îmi rămăsese ideea de medicină undeva în subconștient, așa că după BAC am zis să încerc si aici "să văd ce-o fi"...și am intrat chiar la buget (nu luați asta drept sfat, nu e așa ușor să intri precum se spune). Acela a fost momentul în care mi-am dat seama că asta este ceea ce îmi doresc de fapt; așa că mi-am pus toate diplomele de engleză, bio etc. la dosar și pe 1 octombrie, ca să închei dramatic, mi-am condus prietenii la aeroport și eu am intrat pe poarta UMFului. Am găsit ce mă așteptam să găsesc? Și da, și nu, și în mod surprinzător, mă refer la aspecte pozitive. Cititorii la care va ajunge acest articol cred că așteaptă să audă dacă sunt adevărate "legendele": sunt "piloși" care iau note fabuloase, se ia mită, sunt dezintereasți profesorii, materia e total anapoda gândită și manualele de dinainte să ne fi născut noi? Da, da, da la toate aceste întrebări, de ce să ne ascundem când presa doritoare de cancanuri deja a scos în evidență toate aceste neajunsuri, ba le-a mai și augmentat?

Ce nu se aude este în schimb partea bună a lucrurilor, pentru că așa este mereu în natura umană, ne place să ne plângem de ce nu ni se întamplă, de ce nu fac bine ceilalți, de cât nenoroc am avut în viață...

Mulți studenți se plâng că facultatea nu îi invață nimic, la final de facultate spun că nu știu să facă o banală injecție sau EKG pentru că nu le-a arătat nimeni...ei uită în schimb că sunt la facultate, nu mai e ca în clasa a 9-a când dna prof de română lua la rând caietele să vadă că toți și-au scris compunerile...aici practic nu ești obligat să faci nimic în afară de trecutul examenelor, lucru care din păcate se poate face și din spatele unui birou.

Accesul în spitale însă nu îi e nimănui interzis; da, sunt medici bucuroși să îți semneze foaia de gardă și să te trimită acasă pentru că un student îi încurcă, dar sunt și medici și asistente care își amintesc cum s-au simțit când erau și ei neinițiați și dați deoparte și încearcă să nu repete greșeala. Așa că eu știu să fac și injecții, și EKG și evident că nu sunt singura. în ceea ce privește învățătura teoretică, da, am întâlnit profesori și asistenți total dezinteresați, blazați de faptul că nu s-au putut autodepăși, că poate colegii lor au ajuns în străinătate și ei nu au fost destul de buni pentru a fi recrutați;
dar apoi am întâlnit oameni pasionați de ceea ce fac, care vin zi de zi la cursuri/laboratoare și își tratează studenții ca pe viitori colegi, conștientizând că ei sunt cei care le vor lua blazați de faptul că nu s-au putut autodepăși, că poate colegii lor au ajuns în străinătate și ei nu au fost destul de buni pentru a fi recrutați; dar apoi am întâlnit oameni pasionați de ceea ce fac, care vin zi de zi la cursuri/laboratoare și își tratează studenții ca pe viitori colegi, conștientizând că ei sunt cei care le vor lua locul și că au responsabilitatea să lase medici pregătiți în mod real, nu doar care au "înghițit" manualele și atlasele de anatomie, microbi sau chirurgie dar care puși față în față cu realitatea sunt la fel de neputiincioși ca cei fără pregătire medicală. Da, sunt materii la care sunt manuale nerevizuite din 1980 și altele actualizate macar în ultimii 5-10 ani. E trist, dar asta e realitatea și totuși sunt încă oameni pasionați care învață să depășească aceste neajunsuri și apoi sunt căutați și ajung să facă performanță aici (da, exista spitale sau măcar secții performante și la noi) sau în afară; să nu uităm că și ei tot aici s-au format și că, spre deosebire de cei care au ajuns mediocri, ei au realizat că sistemul are mari lacune și că, din păcate, ține de ei să le suplinească prin forțe proprii.Nu spun că e bine ce se   ntâmplă, doar că se poate.

Și pentru asta își trebuie o rezervă infinită de optimism; pentru ca în momentele când copilul doctorului X care nu a dat pe la cursuri și totuși a luat cu 2 puncte în plus la examen sau când profesorul Y s-a uitat în scârbă la tine și nu a avut dispoziția să te asculte cum trebuie la examen, sa îți amintești de ce ai ales acest drum și că pe termen lung astfel de experiențe nu vor mai conta.

Nu pot spune că am avut o experiență îndelungată, dar din ce am văzut și din ce am învățat de la cei din ani mai mari, nu]mi pare rău de alegerea făcută, chiar dacă a implicat ceva sacrificii și a venit la pachet cu o serie de inconveniențe.

Am fost în spitalși am făcut practică, am văzut medici extraordinari care fac performanță chiar dacă bugetul le este limitat de un sistem bolnav și în ei mi-am găsit inspirația. De fapt, cred că asta e cheia, să găsești motivația, sa îți construiești realist imaginea a ceea ce vrei sa devii și să nu lași experiențele nefaste să o altereze; ușorde zis, greu de făcut și doar timpul va arăta dacă e doar o utopie sau se poate realiza. Până atunci, mă înarmez cu optimism și continui să caut fragmente de inspirație pe care să le lipesc în puzzle-ul viitorului eu și sper ca și voi, posibilii mei viitori colegi să vă găsiți modele de la care să aveți ce învăța și din punct de vedere al meseriei dar și al caracterului și poate într-o zi și noi vom fi modelul unor studenți entuziaști la început de drum.

CUM AMELIORĂM NOI DISPUTELE CU PĂRINȚII?

Diana Coste, Maria Alexandra Matei
CNER VII D, VI B

Fie ca suntem fete sau baieți, mai mici sau mai mari, fiecare dintre noi a avut macar o dispută cu părinții săi. Aceste certuri nu sunt nici din vina noastră, nici din vina lor,ci sunt sunt doar o simplă consecință a diferenței de vârstă şi a concepțiilor corecte sau greşite a uneia dintre părți. Fie că este vorba despre ora de ajuns acasă, despre ordinea din cameră, de anturajul pe ei nu îl văd cu ochi buni, părinții tăi îți vor întotdeauna binele. Poate ți se par prea protectivi, dar într-o zi, cănd vei fi tu în locul lor, le vei înțelege alegerile.

Noi ne-am gândit la câteva soluții prin care putem evita sau ameliora conflictele cu părinții:

Fă o schimbare!
De multe ori aşteptăm ca ceilalți să se schimbe, dar uneori putem chiar noi sa ne schimbăm, încercând să ne pliem pe situație. Gândeşte-te bine înainte să spui ceva pripit. E supărător atunci când cineva te atacă cu un argument chiar dacă acel argument nu este relevant discuției. De aceea, atunci când te afli într-o ceartă încearcă să te axezi pe problema discutată.

Sugerează un compromis!
Parinții tăi te atentionează tot timpul. Tu ai obosit si parcă nici nu-ți mai vine să îi asculți. Poate e o idee bună să îi asculți înca o dată. Ce îi deranjează pe ei cu adevărat? Poate îți reproşează că nu dai prea multă atenție temelor. Încearcă să le propui un compromis atunci când sunt calmi, sugerându-le că vei incerca să iți petreci cu jumătate de oră mai mult timp zilnic pentru teme. Ei vor fi mai împăcați şi ție nu ți-ar face rau o jumătate de oră in plus.

Nu vorbi urât.
Desigur, uneori, când te enervezi ridici tonul fară să realizezi, dar unele limite nu trebuie să fie depăşite. O ceartă este îndeajuns de dureroasă, nu trebuie sa o înrăutățim vorbind

urât. Întotdeauna la sfârşitul discuției cere-ți scuze dacă simți că ai greşit.

Spune ce simți, insa nu jigni.
Chiar dacă te enervezi încearcă să nu foloseşti cuvinte puternice ca "Nu te mai iubesc" sau "Eşti o persoană rea". Asta este un mod complet neconstructiv de a-ți varsa furia pe cineva. Mai degrabă încearca să faci cealaltă persoană să înțeleaga ceea ce tu simți. De exemplu: "Simt că nu faci deloc un efort să mă înțelegi "; "Când îmi vorbeşti aşa mă face să devin iritat"

Înțelegere.
Simți că parinții tăi nu te înteleg si îți refuză tot timpul aceleaşi lucruri. Încearca totuşi sa întelegi de ce fac ei asta. Pune-te în locul lor. Nu este uşor sa ştii că eşti responsabil pentru viața unei alte persoane. Cu cât întelegi mai mult acest lucru cu atat vor exista mai puține certuri între voi.

O zi mai dificilă.
Toată lumea poate avea o zi mai dificilă, atât tu, cât si părinții tăi. Atunci cand se întampla acest lucru încearcă să nu porneăti certuri sau dispute pentru ca veți porni cu stângul. Dacă se întamplă cere-ți scuze şi încearcă sa reiei discuția când sunteți liniştiți.

Cu sigurantă, urmând aceste sfaturi, vei putea ameliora mult mai uşor disputele cu părinții!

NOSCE TE IPSUM

ASPECTE DIN EDUCAȚIA TINERILOR CONTEMPORANI

Alexia Prilipceanu
CNER VI C

Suntem in secolul 21. Copii nu prea își mai dau interesul când vine vorba de școala. Ei cred că este mult mai important să vorbească la telefon ore în șir, "socializând", decât să învețe pentru a avea un viitor mai bun. Să se joace este de multe ori mult mai important pentru ei. Nu se obosesc să învețe, dau vina pe părinți, profesori și societate pentru ceea ce li se întâmplă. Dar nimeni nu face nimic în privința asta. Societatea promovează (în multe cazuri) indolența, nepăsarea și prostia. Si tot societatea (media) se plânge de rezultatele slabe ale elevilor la examene și bacalaureat. Unii elevi nici măcar nu termina liceul. Abandonarea școlii se face de la clase din ce în ce mai mici. Adevărul este că în România, interesul pentru școală a scazut foarte mult în ultimii ani. Aproape dramatic. Probabil că și situația economică din familiile elevilor nu este una foarte bună ceea ce îi determină să își caute de lucru pentru a câstiga un venit care să le asigure traiul. Poate că și faptul că schimbările din sistemul educațional sunt prea dese, iar profesorii și elevii nu reușesc să se adapteze în timp util. Și totuși nu se văd mari schimbări la orizont. La momentul actual, modul de învățare în școlile românești lasa mult de dorit. Școlile și liceele nu sunt bine dotate (majoritatea), iar elevii sunt nemulțumiți. Și acest aspect face ca școala să devină un loc neatractiv. La urma urmei, nimeni nu vrea să învețe în condiții nesatisfăcătoare, ba chiar improprii în unele școli din țară.

De asemenea, informatizarea învățământului în școli este o idee foarte bună și consider că ar trebui extinsă. Decizia de a se studia încă din clasele primare cu ajutorul dispozitivelor electronice (p.c. tablete) este binevenită căci poate dezvolta competențele digitale mult mai repede, însă ideea ar fi fost una strălucită dacă ar fi fost pusă în practică la clasele de gimnaziu și liceu, care au zeci de manuale, carți, caiete și ar fi ușurat cu mult ghiozdanele elevilor, asta luând în calcul numărul de copii cu probleme ale coloanei vertebrale și s-ar fi făcut și o economie serioasă de resurse materiale și umane care ar fi fost implicate în crearea, tipărirea, distribuirea acestora. Pentru cei mici, apariția tabletelor poate fi considerat doar un moft și poate deveni chiar dăunător, deoarece nu mai învață să folosească pixul și hârtia, lucru indispensabil momentan...

Socializarea elev-profesor este de asemenea,un aspect foarte important când vine vorba de atragerea elevilor către învățământ.Profesorii trebuie să fie înțelegători, iar elevii trebuie să își dea silința pentru o cooperare buna. Din păcate, nu întâlnim asta prea des. Elevii nu îi respectă pe profesori, nu învață, nu își fac temele, iar asta nu le aduce o imagine prea bună în ochii cadrului didactic și nu îi ajuta nici pe ei să aibă un viitor strălucit. În școli, ar trebui ca elevul să își poată alege ce să facă cel mai mult și asta încă din clasele mici. Asta îi poate ajuta să exceleze în domeniul ales chiar de ei și nu ar mai irosi ore prețioase la materii care nu îl vor ajuta pe viitor.

Prin urmare, ar trebui să existe mai multe activități extrașcolare, bazate pe dorințele elevilor și nu pe un tipar prezent peste tot.

Simfonii Magice

Andreea Butnaru
CNER VI C

Sunt un copac ca şi ceilalţi, lumea mă înconjoară. Într-o zi m-am trezit aşa de dimineaţă, cu ramuri albe şi se poate spune că-i pentru prima oară în viaţă când mi se-întâmplă asemenea minune.

Din mine se scutură o ploaie de petale albe ce învăluie întreaga fire. Floricelele mele zâmbesc sub raza lucitoare a soarelui iar această minunată natură vibrează de frumuseţe şi prospeţime.

Întreaga fire râde fiindcă simfoniile ei se joacă cu nişte frunzuliţe gingaşe.

E un anotimp de primăvară însufleţită iar în grădină joacă floricele spunându-şi basmul.

Firele de iarbă ies de sub pătura moale şi caldă a pământului somnoros dar doritor să se trezească, ca nişte săbiuţe verzi, însufleţite. Mai este nevoie de câţiva paşi şi o imensă iubire pentru a ajunge la măreţul paradis aşteptat.

Este minunat să trăiesc într-o lume de magie, într-o adevărată lumină şi culoare. Eu, un copac ca şi ceilalţi, visez cum iau parte la jocul micuţelor floricele, iar colbul aurului mirositor să mă îmbrăţişeze.

Straluciri

Zâna primăverii, aşterne peste întreaga fire bucurii, simfonii şi iubire.

Primăvara a sosit înmiresmată. Un alai de bucurii feerice se tăvăleşte printre această mare de culori încântătoare. Roziu, vioriu si albul florilor ne îmbie pe toţi.

Păsările călătoare împrăştie peste toată natura fericire şi dragoste nesfârşită. Zborul lor farmecă vieţuitoarele necuvântătoare dând un strop de magie amestecată cu miracole. Voi credeţi în aceste miracole ? Sunt neobişnuite ? Nu ! Ele sunt frumoase şi delicate.

Marea, o zână cu aripi multicolore ne zâmbeşte si ne salută. Valurile ei sunt înmiresmate şi călduroase. Pomii şi-au îmbrăcat din nou noua haină scuturându-şi colbul parfumat. Florile sunt fericite ! Paradisul lor lucitor sclipeşte în depărtare. Mai este nevoie doar de câţiva paşi şi o iubire veşnică pentru a ajunge la ele. Magia şi culoarea ierbii mă învăluie iar mirosul ei mă farmecă. În acest cer senin îmi regăsesc sufletul, fericirea şi emoţia care vin încet, încet şi mă iau în braţe.

Mă bucură faptul că sunt într-o aşa lume minunată iar acest paradis de emoţie

şi fericire sufletească mă face veselă.

Raiul iubirii şi al frumuseţii scutură praful magiei nemuritoare.

ESEURI

O scrisoare... si o viata

Teodora Chitoroga
CNER VI C

Într-un parc plin de oameni, plin de zâmbete şi râsete de copii, pe o bancă mai retrasă stătea un om. Era un om ca oricare altul, dar totuşi un nimeni în ochii oamenilor. Mereu a fost mai singur şi totuşi nu era trist, s-a obişnuit cu nepăsarea oamenilor şi îi părea rău de oamenii care nu înţelegeau frumuseţea singurătăţii. Cum îşi tot plimba ochii de la un om la altul a văzut un om înconjurat de mulţi oameni şi, de asemenea, de multe lucruri scumpe. Omul singuratic a zâmbit însă ceva i s-a părut ciudat, pe faţa omului înconjurat de oameni şi de bani o umbră de mâhnire şi de singurătate se zărea. Chiar în acel moment privirile celor doi s-au întalnit dar omul bogat a plecat capul trist. Celălalt s-a ridicat de pe bancă şi s-a îndreptat către omul înstărit şi a dat drumul unei foi când a trecut pe acolo. Omul a văzut gestul singuraticului şi i-a rugat pe oamenii care îl încojurau sa-l lase în pace. După multe rugăminţi omul a fost lasat in pace şi a început să citească foaia.

Catre un om,

Singurătatea este o stare pe care o ai doar dacă vrei să o ai. Chiar dacă ai senzaţia că nimeni nu te iubeşte, gândeştete că cineva ţine la tine şi dacă ar fi să ai prieteni adevărţi vei avea, şi nu te vor face să te simţi prost şi nici nu te vor lăsa la nevoie, te vor înţelege. Dacă nu trebuie să ai prieteni, pentru că aşa îţi este sortit, poţi fi o lecţie de viaţă pentru stele, pentru lună, pentru sufletele tăcute care se ascund în vietăţi neînsemnate, vei fi un suflet bogat şi curat, singur dar încojurat de iubire. Deci viaţa ta va avea un rost chiar daca în ochii umani, orbi şi plin de neînţelegere eşti un nimeni fără banii tăi. Stelele mereu vor sta şi te vor face să zâmbeşti,copacii te vor iubi iar luna şi soarele se vor lua de mână pentru a-ţi asculta tăcerea şi singurătatea.

Aşa că Omule trist fii fericit! Omule singuratic, fii bucuros şi deschide ochii către o altă lume!

Cu sinceritate şi compasiune, un nimeni fericit cum ar trebui să fi şi tu.

Acum omul avea pentru prima dată lacrimi în ochi, iar acea pânză de tristeţe de pe faţa lui a fost pictată cu un zâmbet. De atunci banii omului nu mai fac parte din viaţa lui, iar acea adunătură de oameni profitori a fost înlocuită cu omul singuratic. Şi aşa cei doi prieteni stau pe acea bancă din parc şi privesc lumea cu sinceritate şi simplitate atât de iubite de natură şi de sufletele curate.

O stea pe un cer fără lună

Alexia Prilipceanu
CNER VI C

O sclipire de-abia zărită pe cer poate schimba viaţa stelelor. Le poate sfărâma, ca mai apoi, fragmente din ele să se piardă prin univers. Sau poate la rândul lor vor fragmenta alte stele, ca sclipirea ce le-a început povestea. Dar dacă tot ce vor face va fi să se piarda? Dacă destinul le-a pregătit doar o alunecare pe unda timpului? Oare vor accepta înfrângerea sau vor lupta cu soarta? Dar dacă e posibil ca o stea să schimbe destinul lunii, oare luna al cui destin îl va schimba?

Suntem aici. Suntem mici, suntem neajutoraţi în faţa a ceea ce ar putea urma. Suntem singuri. Şapte miliarde de fiinţe dezbinate, fiecare cu drumul ei. Nu ne oprim ca sa ne uităm înapoi, iar dacă ai plecat, orgoliul strigă că nu mai e cale de întoarcere. Uneori ar fi mai bine să-l călcăm în picioare, însă ne e milă de strigătul lui de ajutor...Uneori prea milă...Dar dacă am sta măcar pentru o clipă şi ne-am gândi că măcar o dată, fiecare din noi a făcut rău cuiva atunci am mai avea orgoliu? Oare strigătul lui ar mai avea valoare? Probabil că nu.

Scoala in viitor

Matei Ionuț Pădurariu
CNER VI C

Este a cincisprezecea zi de septembrie, prima zi de scoala. Suntem in anul 2145. Pentru a ajunge la scoala, in loc de autobuz, trebuie sa luam o farfurie zburatoare, deoarece aceasta se afla pe Luna.

Scoala din viitor este diferita fata de cea din trecut. Aici invatatorii ne dau bomboane de diferite culori pentru a invata materia. O bomboana verde ne duce in lumea stiintelor, unde invatam despre animale, plante si mediul inconjurator. O alta, de culoare albastra ne pimba prin lumea literelor, a basmelor si a taramurilor indepartate. Aici facem cunostinta cu: Fat-Frumos, Alba ca Zapada, Peter Pan si alte personaje de proveste. Atunci cand luam bomboana de culoare rosie trecem catre lumea cifrelor. Aici te poti juca si distra foarte bine deoarece cifrele sunt caraghioase, destepte si talentate. Cand te plictisesti ele se unesc si formeaza adunari, scaderi si probleme distractive pentru copii.

La scoala viitorului toate fiintele si plantele sunt digitale. Ele apar in fata ta ca niste holograme 3D. De asemenea, datorita acestei tehnologii noi, pe Luna totul pare frumos amenajat. Pe fiecare banca din clasa se afla cate un calculator pe care ne sunt date temele, dar si evaluarile. In spatele fiecarei clase se afla un teleportor, iar atunci cand te urci in el ai posibilitatea de a calatori in timp si de a afla lucruri interesante din trecut.

Imi place noua viata de elev, dar un sentiment de tristete ma patrunde cand ma gandesc la vechea scoala, atunci cand tineam in mana o

Stelele nu pot străluci fără întuneric

Teodora Chitoroga
CNER VI C

Un citat destul de cunoscut, care, în doar câteva cuvinte ne explică cum e viața. Nu am scris aceste rânduri pentru a da sfaturi, ci pentru a vă demonstra că nu a fi cel mai bun dintre toți e scopul vieții noastre.

După cum spune titlul, stelele nu pot străluci fără întuneric. Cum mulți vor să devină nişte stele, să strălucească, să fie peste toți, trebuie să ne gândim cum ar fi dacă cerul, noaptea, ar fi plin de strălucire, stelele acoperind şi ultima picătură de albastru intens. Ar fi exact ca ziua, noapte nu ar mai avea nimic special.

Nu spun că nu trebuie să vă remarcați sau că nu trebuie fiți mai buni. Acestea sunt unele dintre cele mai întâlnite dorințe care, uneori, se sfârşesc cu inimi zdrobite. Nu trebuie să vă simțiți prost că, din cauza faptului că nu vă ridicați la nivelul cerut de restul, alții vă vorbesc pe la spate, ci din potrivă să fiți bucuroşi, că nu degeaba aceştia sunt în "spatele" vostru.

Pentru ca mereu să vă remarcați şi să fiți mai buni trebuie să plecați de la ciudata idee:

"AZI VOI FI CEA MAI BUNĂ... VERSIUNE A MEA"

Astfel veți fi mai buni, fără a vă compara cu restul, fără a răni pe nimeni, în acelaşi timp remarcându-vă deoarece puțini reuşesc să pornească dar să şi creadă in ideea de mai sus. Chiar dacă lumea de azi cere perfecțiune, mereu să vă gândiți că v-ați născut pentru a fi buni, veseli, unici, într-un cuvânt grozavi în felul vostru, nu perfecți, perfecțiunea fiind montonă şi plictisitoare.

Deci, totul în viață este despre a te remarca fiind tu însuți, despre a ne respecta deoarece dacă nu ar fi şi oameni care să nu fie la fel buni ca noi la anumite lucruri noi nu am putea să

ieşim în evidență, cum nici stelele nu strălucesc fără întuneric.

Introspecție

Alexia Prilipceanu
CNER VI C

Trăim să fim fericiți, acesta este scopul vieții". Atunci dacă trăim pentru fericire, de ce ne place să complicam totul? De ce nimeni nu spune ce simte si mai ales, de ce nu ne lăsăm purtați de sentimente? Sunt două întrebări cu răspunsuri logice și anume: complicăm lucrurile ca să nu ne plictisim și nu ne lăsăm purtați de sentimente deoarece, credem noi, gândim "rațional".

Ca să fii fericit trebuie ca în primul rând tot ceea ce faci, ce simți și ce gândești să fie in echilibru. Atata timp cât ești sincer cu tine te descoperi, iar eu consider că și acesta este un scop al vieții, ca pana la final sa ne cunoaștem pe noi înșine. Problema cu noi, adolescenții este că uităm adesea că timpul nu stă în loc, că niciodată nu va fi destul. Lăsăm de o pe zi pe alta lucruri importante pentru noi pentru că "e și mâine o zi". Și dacă nu e? Dacă mâine nu o să mai poți citi cartea aceea despre care ai spus că e interesantă? Ce ai simți dacă nu ai mai putea să inviți la plimbare acea persoana "specială" pentru tine, dacă nu vei mai putea merge la lecții de dans sau dacă nu ți-ai mai putea suna bunicii să le spui cât de mult ții la ei?

Cea mai mare frică a mea este aceea de a nu spune întotdeauna ce+ea ce simt, ce gândesc și de a regreta lucruri pe care nu le-am făcut. Prin urmare, toate acțiunile și cuvintele mele mă reprezintă, au scopul de a aduce fericire atât pentru mine cât și pentru cei din jur. Viața este simplă în esență, dar ca și adolescenți tindem să vedem problemele noastre ca pe niște catastrofe, exagerând.

Suntem atât de norocoși pentru că trăim în aceste vremuri, simțim și avem ocazia de a experimenta atât de multe lucruri diferite și simt că nu ne bucurăm îndeajuns. Suntem tineri; facem greșeli, reparăm ce am stricat, chiar nu contează atât timp cât suntem responsabili pentru acțiunile noastre. Ce îmi doresc să subliniez este că aceștia sunt cei mai frumoși ani, iar orice "dramă adolescentină" reprezintă un pas făcut înainte spre noi înșine, adulții de mâine. Închei cu un citat foarte frumos prin simplitatea sa:

"Don't count the days, make the days count"
-Muhammad Ali.

Rătăcire

Tanasă Andreea
Absolventa CNER 2013

Printre lumini şi umbre risipite deasupra unui colţ de neclintire, printr-un zâmbet suav înmiresmat cu flori de salcâm, printre adieri de vânt plutitoare prin suflet, păşesc inocent într-o sclipire de infinit, mă aştern odată cu sunetul necuprinsului în iarba mătăsoasă şi închid ochii, lăsându-mi privirea să adoarmă. Inspir adânc parfumul existenței şi mă pierd printre bătăile inimii, ca o moleculă de timp printre firele eternității.

Lumea se conturează grăbit într-o aglomerare de vise, iar eu mă desprind de realitate şi alunec într-o desăvârşire oarbă a propriei ființe.

Descopăr că sunt compatibilă cu fericirea, mă identific cu ploaia, renasc printre particule de necunoscut, simt viața pulsând in mine.

Gust fiecare picătură de ireal şi distrug pe fundalul uni tablou al nemărginirii , libertatea. Aud zbuciumul depărtării curgându-mi prin vene si întind mâna spre o altă dimensiune a firii, spre un alt spațiu, al absolutului.

Izbucnesc într-o armonie de aspirație, mă reîntregesc într-o nebunie de culori, prind între degete o fâşie de imposibil şi mă las prizonieră vântului.

Deschid ochii. Întrezăresc liniştea, răvăşind monotonia perceptibilului, ascult fără sens paşii unui spirit fantomatic rătăcit într-o spirală a timpului, mă ridic şi îndrăznesc să sper că pot, zâmbesc şi mă conving că voi reuşi.

Dezordine

Tanasă Andreea
Absolventa CNER 2013

Prizonieră a propriei existențe, mă complac într-o lume haotică a sentimentelor care mă înalță brusc spre necuprinsul absolutului, iar apoi mă aruncă în cel mai întunecat colț al inimii, lăsându-mă pradă unui spirit al trecutului.

Îmi simt privirea alergând printre paginile minții, încercând din răsputeri să evadeze, agățandu-se de lumina reflectată în fereastra neclintirii.

Ticăitul monoton al ceasului de pe perete bântuie lin tăcerea copleşitoare, lăsând în urmă o mireasmă fantomatică a timpului, grăbindu-se parcă să cuprindă cu ambele brațe eternitatea şi s-o ascundă într-un sertar al necunoscutului.

Închid ochii. Încerc să zbor şi prind între degete o scânteie de ireal. Mă simt invadată de nevoia de a-mi lăsa trupul în urma, de a păşi într-o altă dimensiune, de a atinge măcar pentru o clipă imensitatea fericirii.

Mă desprind uşor de podeauna sufletului, strecurându-mă printre gratiile care mă înconjoară din toate părțile.

Îmbrațişez cu toată ființa o dorință capabilă să strivească orice încercare de a fi oprită, dorință incontrolabilă ce mă eliberează de neputiință şi mă îndrumă către libertate: libertatea inimii, a minții, a întregii mele existențe.

Mă trezesc brusc dintr-o ațipire a gândului şi observ un surâs reflectat în fereastra rece: sunt eu, rătăcită printre cărările ființei, cufundată într-o nefirească dezordine a tuturor amintirilor sinelui.

Minciuna

Andrei Florean
CNER X C

O poveste bună este una care deja s-a întâmplat şi care nu mai face parte din izvorul continuu al prezentului.

Un moment de chin impresionează odată ce s-a intamplat. De exemplu, oricine vrea să audă povestea unui fost dependent de droguri, dar nimeni nu vrea să o audă pe cea a unui actual dependent care vrea să se oprească.

Nimeni nu vrea să afle de agonia ta decât după ce a avut loc.

Deseori, partea cea mai interesantă a unui discurs constă in relatarea modului în care protagonistul a trecut peste momentele grele, ci nu in faptul că el mai trăieşte şi azi, şi are problemele sale în continuare, doar că sunt diferite. Probabil că, în cele din urmă, este exact ca noi, cu la fel de multe griji şi datorii. Şi tocmai asta ne deranjează, tocmai asta intervine în mecanismul nostru de apărare şi ne anulează scuzele.

Noi vrem să glorificăm oamenii. Dorim să îi impregnăm în memorie în forma lor eroică, pură, vrem să uităm că sunt oameni. Acei eroi sunt nişte proiecții ale aspirației noastre către perfecțiune. Şi refuzăm să credem că şi ei sunt oameni, ca noi, pentru că scuzele pentru care nu ne ridicăm să facem şi noi la fel nu mai sunt valabile.

Refuzăm să credem că acel erou e om şi că viața îi merge mai departe. Noi vrem să îl imortalizăm în acele momente eroice şi atât. Nu ne interesează momentele în care a înjurat, a plâns, a râs. Noi vrem momentele în care a învins, şi le vrem atârnate pe perete, şi vrem să ne uităm la ele în fiecare moment în care ne simțim inferiori. În loc să mergem şi să îi înlocuim pe acei eroi, să devenim ei, ne complacem şi ne spunem că deja nu mai este loc de alții ca ei. Că totul s-a descoperit măcar o dată. Că e prea tarziu, sau că e prea devreme. Că dacă suntem buni la ceva, deja există un copil asiatic ce o face de la 4 ani. Că deja este cineva în acel tablou, ce rost mai are să încercăm să îl ocupăm şi noi?

Aşa ne mințim cu neruşinare in fiecare zi. Aşa

nu ajungem să fim decât fundalul unui tablou, aşa ne obişnuim să constituim elementul pasiv al societăţii. Aşa ne ruinăm un vis înainte ca ceilalţi să apuce să o facă, chiar înainte ca cineva să audă de el. De ce ne este ruşine să spunem ce vis avem?

Şi poate că la sfârşitul vieţii, ne trezim. Unii sunt norocoşi şi o fac mai repede, dar sunt şi puţini. Însă majoritatea simt aceste revelaţii atunci când işi văd viaţa în faţa ochilor.

Cine a spus că moartea e liniştită mereu la bătrâneţe? Majoritatea morţilor sunt agitate, pentru că victima se mai zbate să facă ceva atunci când o copleşesc toate regretele. Însă oricât s-ar zbate, e inutil. Şi e un sentiment frustrant, ca atunci când vezi un abuz şi ştii că nu poţi ridica un deget, dar vrei să lupţi. Şi de ce? Pentru că pentru tot restul vieţii ai crezut că mai ai timp şi ai uitat că ceasul bate. Pe cine ai păcălit crezând că îţi poţi fi propriul erou, numai că nu azi? Numai tu ştii răspunsul. Dar doare. Doare să ştii că ţi-a expirat biletul pe această lume. Doare să ştii de potenţialul tău, pe care l-ai aruncat la gunoi din momentul în care te-ai complăcut în minciună. Doare să ştii că ai putut, dar nu ai vrut. Doare.

Şi de aceea, privirea sticloasă nu este una de împăcare, ci de chin. Pentru că mintea este,

înainte de toate, cel mai sadic torţionar.

Bătrâneţea nu se termină cu pace, dar se termină cu o descoperire tristă. Aceea că puteam face mai mult, că puteam fi mai mult.

Dar există un mod prin care poţi evita asta. Tot ce trebuie să faci este să ieşi din faza negării, cea în care probabil te afli acum, şi să acţionezi cât mai poţi trăi. Învaţă lecţia lor. Trăieşte pentru cei dinaintea ta, întrucât ei au murit pentru tine.

ESEURI

„De ce" cu d mic

Răzvan Bîrgăoanu
CNER XI A

De ce acest titlu? Pentru că ea, în toată-i splendoarea în sarcasm, nu este o propoziție. Nici o frază. Și nu, acest început nu este un premergător pentru un expresionism de progresie în infatuare, ea, chipurile, se apropie de a alcătui câteva verbe și un ceva de legătură. Mișcări transcedentale din moment în moment declanșează anumite întrebări. Întrebări bine venite, cu un scop diplomat, sombru și elevat dar care lansează un răspuns ce invocă amintiri. Cuvântul a fost rostit, deci se întregăsește explicația pudică a titlului.

Băi omule, creezi disfuncționalitate imorală socială. „Pleacă de aici și lasă-ne, vezi-ți de drumul tău", spuse Ironia. Să nu care cumva să fie ea... Să nu care cumva să fie ea. Îți amintești de romantism, dar blamarea evidentă spulberă procreerea imaginilor pe retina din interior. Romantismul a fost „inventat" să manipuleze femeile. Parfumul și-a găsit locul pe această lume dintr-o pură lepritate a galanților francezi. Estrogenul nu atinge cote exponențiale. Niciodată. Și, totuși, niciun semn. Scuipă tot. Otrăvește-ți viața. Degust-o. Îndulcește-o. Pipereaz-o. Cizeleaz-o. Controlul maselor este opresiv în linii fine. Cu o structură vine și umbra. În patru zile vin și laurii. Sau să vină teoriile și conspirațiile? Trebuie să alcătuim câteva planuri, dar asta imediat ce vărsăm zahărul pe rană...

Ești un critic desăvârșit. Ocean de întrebări și holocaust de întrebări bipolare. Te lasă mască, nu? Te uimește, te întregește, te subdefinește, nu? Semnul de întrebare a fost pus doar pentru amuzament. Nu te leza, dragă, nu te leza.
... Continuă să îți joci rolul.

Mecanismul periplului în lirica bacoviană și în proza scurtă a lui Joyce

Prof. Cornelia-Livia Sârghie
CNER

Volumul Dubliners (Oameni din Dublin) al scriitorului irlandez James Joyce, apărut în 1914, e cartea scrisă în cheia analizei lucide a lumii, observate atent de autorul interesat să dezvăluie specificul unei atmosfere specifice a orașului său natal.

James Joyce denunță faptul că Dublin i se pare a fi "centrul paraliziei generale", un loc unde "nu se întâmplă nimic", cum ar spune Sadoveanu, iar personajele, deși sunt atrase de gândul de a schimba ceva în viața lor, de a ieși din pasivitate, sfârșesc prin a se complace, neacționând în niciun fel. Chiar dacă dorința "evădarii" dintr-o lume închisă, a prejudecăților, a lașității, conservatoare, reprezintă o tentație, ele nu au puterea să o traducă în planul concretului. Sub aspect tematic, cartea lui Joyce e asemănătoare cu volumele bacoviene (în special Plumb, care apare în 1916), în care ființa umană trăiește, de asemenea, sentimentul prizonieratului, pe care îl conștientizează dureros. De aici, senzația golului, a pustiului: "Nimic. Pustiul tot mai larg părea."; "În curând, încet, va cădea în vid tot".

Și toposul bacovian stă sub semnul limitei, al închiderii, al sufocării, iar orașul devine, în viziunea poetului, "cetatea blestemată". Apare, în poezia bacoviană, o multiplicare halucinantă de spații închise: "Case de fier în case de zid/ Și porțile grele se-nchid". O consecință firească o reprezintă neliniștea, singurătatea apăsătoare: „Odaie plină de mistere,/ În pacea ta e nebunie"; „Odaia mea mă înspăimântă.../ Aici n-ar sta nicio iubită".

Omul bacovian apare în ipostaza rătăcitorului, făcând gesturi automate, schematice, fără sens, exprimându-și durerea prin "râs", prin vorbire fără șir și rost, ori prin muțenie: „O bolnavă fată vecină/ Răcnește la ploaie râzând", „Omul începuse să vorbească singur", „Tăcerea, mutismul mineaz-al meu piept". Sentimentul dominant trăit e cel al incomunicabilității. În târg, în cetate, rătăcirea bacoviană printre „ogrăzile de asfalt", ca „solitar al pustiilor piețe", „singur pe poduri de fier solitare", la „ușa înghețată a iubitei", „în grădina devastată", devine un periplu exercitat mecanic, iar existența marginală devine singurul „rol" pe care îl poate juca omul bacovian marcat de anxietate și de același sentiment al paraliziei, al neputinței, ca și eroii lui Joyce din Dubliners.

În viziunea lui Joyce, Dublin este un centru al stagnării, marcat de încremenire fizică și psihică. Orașul e descris în detaliu în povestiri, cu străzile și cu oamenii lui, scriitorul ilustrând atmosfera specifică: absența vitalității spirituale. Monotonia, prejudecata, conformismul guvernează totul, sufocând orice semn de entuziasm, de revoltă, distrugând orice impuls ori speranță.

Pe de altă parte, Joyce e interesat de cunoaștere și autocunoaștere și, astfel, cartea Oameni din Dublin urmărește, prin personajele sale, patru aspecte esențiale ale vieții omului vizate de scriitor: copilăria, adolescența, maturitatea și viața publică, iar cele cincisprezece povestiri sunt aranjate în această ordine. Ceea ce urmăresc asemenea povestiri este iluminarea (sau epiphany, cum e în engleză), eroii ajungând la o înțelegere a unui adevăr profund în legătură cu propria persoană sau cu alții. Iată un exemplu pe care îl citez în limba engleză din povestirea asemănătoare unei nuvele prin dimensiuni, "Cei morți": "His

soul swooned slowly as he heard the snow falling faintly through the universe and faintly falling, like the descent of their last end, upon all the living and the dead."

Titlurile capitolelor sunt scurte, sintetice: "Surorile", "O întâlnire", "Arabia", "Eveline", "După cursă", "Doi cavaleri", "Pensiunea de familie", "O mică înnorare", "Diverse aspecte", "Țărână", "Un caz penibil", "Ziua iederii la sediul Comitetului", "O mamă", "Grația divină", "Cei morți".

Atât proza scurtă a lui Joyce, cât și poeziile lui Bacovia solicită o lectură profundă, care oferă autentice satisfacții intelectuale.

Iată câteva citate în engleză, de asemenea, din volumul lui James Joyce (pentru ca un scriitor ar trebui citit/ savurat în limba în care a creat), care au menirea unei veritabile invitații la o lectură atentă: „One by one they were all becoming shades. Better pass boldly into that other world, in the full glory of some passion, than fade and wither dismally with age." ("The Dead"- "Cei morți") ; "Gazing up into the darkness I saw myself as a creature driven and derided by vanity; and my eyes burned with anguish and anger".("Araby"- "Arabia") ; "He tried to weigh his soul to see if it was a poet's soul. Melancholy was the dominant note of his temperament, he thought" („A little cloud"- „O mică înnorare").

Cântarea Cântărilor – unic poem de dragoste

Prof. Cornelia-Livia Sârghie
CNER

Una dintre cele mai originale creații despre iubire este poemul „Cântarea Cântărilor"din Biblie (Vechiul Testament) , cunoscut şi sub numele de „Cântarea lui Solomon". Ceea ce ne cucereşte, chiar şi la o primă lectură, este profunzimea şi autenticitatea sentimentului, trăit atât de fata îndrăgostită, Sulamita, cât şi de regele Solomon.

Ca structură, poemul este alcătuit din 8 capitole („Iubirea între mire şi mireasă", „Mirele laudă frumusețea miresei", „Mireasa arată iubirea sa către mire", „Frumusețea miresei", „Frumusețea mirelui", „Iarăşi se laudă frumusețea miresei", „Frumusețea Sulamitei", „Dragostea cea desăvârşită") şi există parcă un permanent schimb de replici între cei care se iubesc. Este firesc, pentru că relația El-Ea presupune o permanentizare a unui dialog al inimilor, chiar in absentia.

Capitolele se axează pe realizarea portretelor îndrăgostiților prin paralelism sintactic cu elementele naturii. Fiecare dintre aceştia este unic prin trăsături fizice (în primul rând) şi morale. Frumusețea fiecăruia este cu siguranță una reală, dar ochiul îndrăgostitului e cel care contemplă, unicizând persoana iubită.

Îndrăgostiții trăiesc absolutul în iubire, conştientizând că fiecare se încadrează pentru celălalt într-o dimensiune a unicului. Ceea ce ne impresionează este acceptarea cu un firesc extraordinar a stărilor, a trăirilor, a manifestărilor fiecăruia care are încredere desăvârşită în dragostea celuilalt, iar lumea reacționează cu aceeaşi naturalețe şi înțelegere. E, parcă, un cadru paradisiac cel în care se află atât îndrăgostiții, cât şi martorii iubirii lor. Metaforele domină la nivelul întregului poem şi sunt însoțite de epitete şi de comparații cu rol descriptiv în conturarea frumuseții îndrăgostiților. Limbajul metaforic imprimă o imagine unică pentru fiecare îndrăgostit, pentru că toate trăsăturile sunt ilustrate prin asocieri inedite ale unor noțiuni concrete, în general. Se fac referiri la realități specifice epocii respective şi se valorifică o întreagă simbolistică. Spre exemplu, ochii iubitului se remarcă şi prin curăția privirii, şi prin pacea trăirilor, şi prin frumusețe,

dinamism, echilibru şi armonie. Înțelegem că acestea sunt trăsături ale personalității iubitului. Fascinant e nu numai prin frumusețe şi putere fizică, ci şi prin cuvântul rostit cu tandrețe şi înțelegere („gura...negrăit de dulce"). De asemenea, analogia „capul lui, aur curat" este semnificativă pentru înțelepciune, pentru valoarea celor gândite şi rostite, pentru a ilustra calități reale de conducător, cum era Solomon:

"10. Iubitul meu e alb si rumen, si între zeci de mii este întâiul.
11. Capul lui, aur curat; părul lui, păr ondulat, negru-nchis, pana de corb.
12. Ochii lui sunt porumbei, ce in lapte trupu-si scalda, la izvor stând mulțumiți.
13. Trandafir mirositor sunt obrajii lui, strat de ierburi aromate. Iar buzele lui, la fel cu crinii rosii, în mir mirositor sunt scăldate.
14. Braiele-i sunt drugi de aur cu topaze împodobite; pieptul lui e scut de fildeş cu safire ferecat.
15. Stâlpi de marmura sunt picioarele lui, pe temei de aur aşezate. Înfatişarea lui e ca Libanul si e măreț ca cedrul.
16. Gura lui e negrăit de dulce si totul este în el fermecător"

Sau:
"1. Cât de frumoasă eşti tu, draga mea, cât de frumoasă eşti! Ochi de porumbita ai, umbriri de negrele-ti sprancene, parul tau turma de capre pare, ce din munti, din Galaad coboara.

2. Dinții tăi par turma de oi tunse, ce ies din scăldătoare făcând două şiruri strânse şi neavând nicio ştirbitură.
3. Cordeluțe purpurii sunt ale tale buze si gura ta-i încantatoare. Două jumătăti de rodii par obrajii tăi sub vălul tău cel străveziu."

Trăirea sentimentului de dragoste ce copleşeşte emoționează profund, pentru că e o realitate pe care Solomon şi Sulamita o evidențiază cu toată sinceritatea. Nimic nu este fals. Elogiul adresat persoanei iubite vine din inimă şi are la bază dorul, tânjirea după cel drag, dacă acesta este cumva absent:
"6. Celui drag eu i-am deschis, dar iubitul meu plecase; sufletu-mi incremenise, cand cel drag mie-mi vorbise; iată eu l-am căutat, dar de-aflat nu l-am aflat; pe nume l-am tot strigat, dar răspuns nu mi s-a dat.
7. Întâlnitu-m-au străjerii, cei ce târgul străjuiesc, m-au izbit şi m-au rănit şi vălul mi l-au luat, cei ce zidul îl pazesc.
8. Fete din Ierusalim, vă jur: Dentâlniți pe dragul meu, ce să-i spuneți oare lui? Că-s bolnavă de iubire."

Viziunea asupra sentimentului trăit cu profunzime şi cu reciprocitate se asociază în mod firesc definițiilor iubirii pe care le formulează Sfântul Apostol Pavel în epistolele sale. Şi nu e deloc întâmplător, pentru că iubirea absolută are o constantă regăsibilă în toate scrierile ce se referă la un asfel de sentiment, indiferent de timp şi de epocă. De fapt, este iubirea adâncă, de care sufletul omenesc are atâta nevoie, pe care Dumnezeu o binecuvântează, pentru că vine de la Dumnezeu.

"1. De aş grăi în limbile oamenilor şi ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare şi chimval răsunător.
2. Şi de aş avea darul proorociei şi tainele toate le-aş cunoaşte şi orice ştiință, şi de aş avea atâta credință încât să mut şi munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt.
3.mŞi de aş împărți toată avuția mea şi de aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi foloseşte.
4. Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte.
5. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul.
6. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.
7. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă.
8. Dragostea nu cade niciodată. "
La un alt nivel de lectură, exegeții au analizat "Cântarea Cântărilor" ca pe un poem ce preamăreşte dragostea pe care o are Dumnezeu pentru om şi reciprocitatea firească a unui asemenea sentiment absolut, pentru că omul fără Dumnezeu îşi pierde orientarea, sensul. De aceea, el se află într-o permanentă căutare a iubirii Lui Hristos.

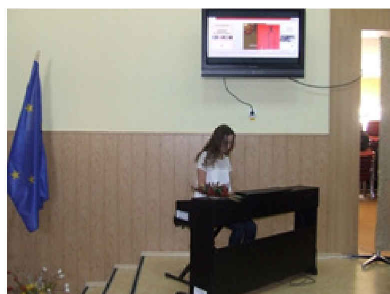
Scriitori printr liceeni-FILIT

Andreea Vînă
CNER IX A

Experiența de a lua parte la proiectul Filit a fost una cu adevarat incantatoare, deoarece am avut ocazia de a cunoaște scriitori contemporani, care m-au facut sa privesc poezia cu alti ochi, dintr-o alta perspectiva.

Pana acum cuvantul "poezie" ma facea sa ma gandesc la ceva sensibil, pur si încarcat de sentimente nobile, ceva care tindea usor catre diafan, catre perfectiune. In urma intalnirii cu cei trei scriitori care ne-au incantata cu prezenta lor in cadrul sesiunii Filit organizata la Colegiul National "Emil Racovita", am constientizat ca poezia poate lua diverse forme si poate aborda teme diversificate precum moartea, un subiect nu tocmai usor. Ei bine, dumnealor au reusit sa ne largeasca orizontul de gandire, sa ne faca sa privim poezia dincolo de randuri, in adancul ei unde se afla adevarata esenta. Atmosfera a fost una calda, incantandu-ne auzul cu acordurile muzicii. Colega mea de clasă, Mihaela Cebotar, a reusit sa ne incalzeasca sufletele, în ciuda frigului tomnatic, prin talentul sau deosebit de a canta la pian.

Oscar și Tanti Roz

Alex Amarandei
CNER IX B

CARTE

Oscar și Tanti Roz de Eric-Emmanuel Schmitt este o carte care merită să fie citită și de copii, dar și de adulți. Deși este scurtă și se citește repede, evenimentele sunt trăite intens.Nu e doar povestea unui copil nedreptățit de soartă, care stă de vorbă cu Dumnezeu prin niște scrisori pe care le scria în fiecare zi, e povestea noastră, a tuturor. "Se face aceeași greșeală și în ceea ce privește viața. Uităm că este fragilă, gingașă, efemeră. Ne comportăm cu toții de parc-am fi nemuritori." Tanti Roz este acea "zână bună" de care auzim mereu în basme, cea care e mereu cu zâmbetul pe buze și ajută cu bucurie copiii și face tot felul de minuni. Minunea pe care a făcut-o Tanti Roz a fost să îi ofere lui Oscar o viață. Îl captivau poveștile inventate despre viața ei, l-a făcut să treacă prin pubertate, a avut primele sărutări, prima iubită, o soție și chiar a reușit să înfieze un copil, pe asistenta sa. A trecut în cele câteva zile rămase de la 10 la 110 ani și, datorită ei, a început să creadă în Dumnezeu. Oscar este un băiețel foarte isteț dar și foarte sensibil, acesta fiind profund jignit când părinții lui nu au avut curajul să îi spună în față adevarul că va muri. Prin scrisorile lui către Dumnezeu, el capătă speranță, descoperă un nou prieten și nu mai vede moartea ca pe ceva rău, ca pe ceva înfricoșător, ci o vede ca pe o întâlnire cu un prieten. **Oscar și Tanti Roz** este o poveste emoționantă, ce te poate face să realizezi cât de multă speranță îți poate oferi credința și câtă putere îți poate oferi un prieten care e mereu alături de tine, chiar și atunci când îți este greu. Oscar este un băiețel special ce a schimbat multe lucruri, multe gândiri și a lăsat un gol în urma sa... Dar acel gol a fost umplut de bucurie, de bucuria că Oscar poate, în sfârșit, vorbi cu Dumnezeu, fără scrisori. "Privește lumea în fiecare zi ca și cum ai vedea-o pentru prima oara."

Fii și îndrăgostiți

Mocanu Diana-Paula
CNER IX A

Romanul „Fii şi îndrăgostiţi" a fost considerat lucrarea de debut a lui David Herbert Lawrence , chiar dacă nu a fost primul care să vadă lumina tiparului.Tratând motivul unei copilării nefericite într-un oraş minier sufocat de mii de destine frânte în familii nefericite,romanul reflectă însăşi viața scriitorului.

Paul Morel se dezvoltă sub semnul unui tată neglijent şi iubirii duse la extrem a mamei sale mult prea posesive care îşi trăieşte viaşţa prin intermediul fiilor ei.Toate trăirile tânărului Morel sunt atent îndrumate de doamna Morel,care în urma morții fiului cel mare,îşi îndreaptă atenție asupra lui Paul.

Primii fiori ai dragostei,provocați de Miriam,misterioasă şi oferind o multitudine de noi emoții,îl fac pe Paul să se îndepărteze ,treptat, de intemitatea oferită de mama sa. Clara coincide cu o nouă etapă în viața tânărului,care se maturizează,prins într-o gamă de noi simțăminte.Dragostea atimge un nou nivel,pe care mama nu-l mai poate controla.

Odată cu moartea mamei sale,Paul se reîntoarce la adevăratul său ego,fără niciun fel de deziluzii în materie de dragoste,un ego dependent de singura persoană pe care a iubit-o într-adevăr.În lipsa entității protectoare a mamei,lumea lui Paul se ruinează.

Astfel,romanul „Fii şi îndrăgostiți"devine povestea unei vieți,povestea destinului nefericit al unui fiu al cărui univers este construit în întregime de mamă,prin care autorul construiețte caea entitate prezentă în inimile tuturor,mama,care,însă,poate să compromită legăturile afective ale adultului de mai târziu,printr-o pasiune bolnăvicioasă pentru copil.

Roșu și negru

Mocanu Diana-Paula
CNER IX A

„Este ciudat totuşi că nu am cunoscut arta de a mă bucura de viață decât după ce mi-am văzut sfârşitul atât de aproape."

„Roşu şi Negru",romanul central al lui Stendhal, se construieşte pe strucura destinului tragic.Personajul principal,Julien Sorel,este adus în scenă de autor pentru a demonstra cu atât mai mult,tragicul unei sorți predestinate suferinței şi ascezei continue,care îşi atinge apogeul într-un sfârşit glorios.

Personajele lui Stendhal sunt conturate sub semnul unui demiurg necruțător,părând că sunt doar simplii pioni ai tablei de şah a omenirii,ale cărei culori sunt chiar roşul şi negru,semnificând cariera militară şi cea clerică.

Cele două entități feminine,Mathilde şi doamna de Renal, vin să accentueze un suflet ambițios,ale cărui dorințe izvorăsc din revolta continuă împortiva claselor sociale şi averii,sub semnul cărora este hotărât destinul lui Julien Sorel.

Se poate spune că Mathilde este însăşi emblema Parisului şi a nobilimii,a luxului şi a strălucirii,iar doamna de Renal ,o sinteză a valorilor unei soții de burghez de țară: cucerncie,instinct matern care sfidează orice ambiție personală , o oarecare modestie şi o conştință a inferiorității.

Personalitatea,puternic influențată de orgoliu,a lui Julien devine astfel foarte schimbătoare: orbit de luxul Parisului şi de aspirațiile spre glorie,Julien se îndrăgosteşte nebuneşte de Mathilde de La Mole,dar,ajungând în pragul marelui sfârşit şi lipsindu-se de visele glorioase,în prezența unui suflet renăscut,sincer şi dezinteresat,realizează că adevărata fericire de care se mai poate bucura,este să aştepte resemnat moartea,alături de persoana iubită,doamna de Renal,care devine victima geloziei sale.

Romanul „Roşu şi Negru" este,printre altele,o analiză a societății franceze din secolul al XIX-lea,fără a avea stilul anevoios al unei analize propriu-zise,fapt care îl impune pe autorul acestui roman ca fiind unul dintre fondatorii romanului modern.

„Roşu şi Negru" sau „Cronica anului 1830" devine astfel povestea ascezei unui suflet mult prea nobil pentru condiția socială cu care a fost înzestrat din naştere.

CARTE

Maestrul şi Margareta

Mocanu Diana-Paula
CNER IX A

Romanul „Maestrul şi Margareta" reînvie mitul lui Faust al lui Goethe,aducând înşelătoria demonică în plină epocă stalinistă.Se prezintă un lanț de întâmplări onirice ce oscilează în jurul personalității lui Pilat din Pont : „al cincilea procurator al Iudeii,cumplitul călăreț",care ajunde simbol al romanului ,iar mai apoi,demiurgul învăluit în raze de lună,care hotărăşte destinele tragice ale personajelor.De remarcat profundul misticism cu care Bulgakov îşi înzestrează personajele Woland,Koroviev,Azazello şi motanul Behemoth.Romanul surprinde ,printre altele, defectele societății comuniste : goana după bani şi funcții,infidelitatea,potențate de personaje aparent inocente , care vor avea de înfruntat o forță invincibilă-diavolul.

Margareta este o reprezentantă a tuturor femeilor timpurilor ei,burgeză,soția nefericită a unui bărbat absorbit în totalitate de munca sa ; înfăptuieşte un mariaj în taină cu iubitul ei,scriitor care evocă figura lui Pilat din Pont. Aventura idilică din subsolul unui apartament, unde cel ce-şi spunea „maestru" îşi crează capodopera,sub îndrumarea iubitei sale,este curmată de insuccesul cărții maestrului,care îl aduce pe acesta la nebunie. Despărțiți de o soartă potrivnică,maestrul este închis într-un ospiciu,un alt simbol al romanului,care pare să accentueze idee că lumea întreagă e o casă de nebuni.

Margareta este puşă în fața unei mari decepții,dar,vânzându-şi sufletul diavolului,reuşeşte să-l readucă lângă ea pe cel pe care îl iubea.Printr-o analogie simplă,putem confrunta destinul maestrului şi al Margaretei cu cel al celor doi amanți din Infern,-Francesca da Rimini şi Paolo Malatesta,vinovați de o iubire prea mare,care depăşeşte limitele omenescului.

Personajele secundare,funcționari,literați,oameni simpli,par a fi doar nişte mijlocitori ai acestei voințe fatale,ai acestui joc dintre diavol ,care ia înfățişarea lui Woland,artist al magiei negre, şi lume.De-a lungul lecturii,se resimte haosul din rândul moscoviților,-care are,în fine, şi un rol educativ,revelând adevăratele moravuri ale societății.

Sfârşitul romanului este oarecum enigmatic. Scriitorul sfidează moartea fizică a personajelor sale,maestrul şi Margareta, şi îi îndrumă ,prin intermediul cuvântului,spre o nemurire demonică.Sentimentul de incertitudine din final se accentuează cu atât mai mult,cu cât chipul lui Pilat din Pont,evocat obsesiv de-a lungul planurilor narative,rămâne în mintea cititorului după lectura romanului.

În fine,romanul „Maestrul şi Margareta" este unul profund şi cu o multitudine de perspective din care poate fi interpretat.În acelaşi timp,roman psihologic,mistic,de dragoste, acesta stârneşte imaginația cititorului şi menține atenția acestuia printr-un suspans ce denotă o desăvârşită tehincă narativă.

Laur

Andreea Vînă
CNER IX A

Romanul intitulat „Laur" apartinand scriitorului rus Evgheni Vodolaskin , actualul bestseller din Rusia, se dovesdeste a fi o creatie nascuta din framantarile sufletesti ale scriitorului , ce prezinta drumul parcurs de Arseni catre dobandirea statutului de sfânt.

Romanul este unul anevoios,dar exceptional, ce reuseste sa te captiveze inca de la primele pagini.

Arseni este personajul principal al acestei creatii literare, este o masca auctoriala prin care autorul isi exprima sentimentele , manuita in scopul dorit de acesta si in conformitate cu propria viziune asupra veridicitatii relatarii. Actiunea romanului se petrecere in secolul al XV-lea, pe cand lumea avea conceptii diferite asupra vietii, limitandu-se la respectarea traditiilor si a datinilor mostenite din mosi stramosi, fiind oameni cu frica de Dumnezeu .
Arseni este crescut si educat de bunicul sau, Hristofor ,care ii insufla pasiunea si harul pentru vindecarea oamenilor cu ajutorul a tot felul de leacuri preparate din plante. Cei doi traiesc izolati de lume, dar acest lucru nu inseamna ca nu au legatura cu exteriorul, caci oamenii veneau zilnic la Hristofor pentru a-i tamadui.

Imediat dupa moartea bunicului sau, Arseni, desi devastat si profund ranit,preia atributiile acestuia si devine incetul cu incetul un vindecator la fel de inzestrat ca si inaintasul sau. Oamenii prind incredere in puterea acestuia si isi continua viata la fel ca si inainte. Un rol deosebit de important in acest roman il are Ustina, o fata care apare de nicaieri,dar care va da curs întregii carti. Arseni dezvolta in sufletul său sentimente pentru acesta fata, care este o victima a molimei. Desi iubirea pentru Ustina este mare, Arseni o ascunde de oameni si ajung sa aiba o relatie in secret.

La scurt timp,Ustina afla ca va deveni mama, ceea ce le aduce amandurora o nespusa bucurie. Mometul nasterii se apropia, insa Arseni nu isi dorea sa apeleze la nicio moasa, caci spunea ca o va ajuta el insusi pe Ustina sa nasca. In ciuda rugaciunilor si a efortului pe care il depune, Arseni nu reuseste sa o salveze pe fiinta iubita, care moare in timpul nasterii, alaturi de prunc. Personajul isi atribuie propriei persoane intreaga vina pentru moartea celor doi si nu isi mai doreste sa traiasca, preferand sa pasesca alaturi de cele doua fiinte dragi in cealalta lume. Oamenii il gasesc la timp si il salveaza. Incepand din acest moment , Arseni isi va petrece intreaga lui viata pentru a tamadui sufletul Ustinei, de care se simte raspunzator.

Un moment notabil este acela cand la Arseni, foarte bătrân acum, vine Anastasia, o femeie insarcinata ce poarta pe umeri povara acestui fapt, caci nu era casatorita.

Arseni refuza sa ii dea un leac care sa o faca sa lepede copilul, asumand o falsă paternitate, doar pentru a o scapa pe fata de la moarte. In acest moment, oamenii inceteaza sa mai vina la Arseni, căci il considera nevrednic. Personajul moare atunci cand ia copilul in brate pentru a-l incalzi cu propriul trup.

Oamenii isi dau seama ca au avut de-a face cu un sfant si ajung sa ii indeplineasca ultima dorinta a lui Arseni, legandu-l de picioare si purtandu-l prin iarba (semn de smerenie adâncă).

Astfel, romanul infatiseaza viata lui Arseni, care si-o dedica mântuirii sufletului Ustinei, drumul pe care il parcurge in capatarea sfinteniei, caci nu isi gaseste pacea interioara decat odata cu ultima suflare.

CARTE

"Această carte este o mărturisire sinceră și este scrisă cu inima"

-Evgheni Vodolazkin

Prof. Cornelia-Livia Sârghie
CNER

Cartea lui Evgheni Vodolazkin, "Laur" (intitulat "roman neistoric") este similară cu filmele rusești "Andrei Rubliov" și "Ostrov", din punctul de vedere al tematicii abordate de scriitor. Romanul este unul postmodern și valorifică motivul nebuniei întru Hristos (de altfel, spiritualitatea rusă cunoaște, de-a lungul timpului, multe modele de astfel de Sfinți, precum Sfântul Nicolae de Pskov, Sfântul Vasile Blajenie din Moskova, Sfântul Teofil din apropierea Kievului, ori Sfânta Xenia din Sankt Petersburg). Scriitorul, atras de literatura și cultura rusă veche, mărturisea că "există multe istorioare reale din viețile sfinților, în roman", fascinat de asemenea figuri deosebite.

"Eu am plâns, când am scris romanul" și "Această carte e o mărturisire sinceră și este scrisă cu inima"- reprezintă alte confesiuni ale lui Evgheni Vodolazkin, în legătură cu scrierea sa. Protagonistul, Arseni, parcurge un traseu inițiatic în cele patru capitole ale romanului care ar putea fi denumite "Viața în criză" (personajul se axează pe propriile forțe), "Despătimirea", "Luminarea" și "Îndumnezeirea". Drumul autocunoașterii, al iertării de sine și al împăcării cu sine al lui Arseni (care va deveni, Ustin, Ambrozie, ulterior, Laur) nu e deloc ușor și eroul traversează experiențe ascetice dure, care îl întăresc.

Nu lipsesc însă ironia și umorul valorificate echilibrat de scriitor:

"-Mă tem că vindecările mele devin pentru ei ceva obișnuit. Ele nu stimulează sufletele acestor oameni spre mișcare, fiindcă ei primesc vindecările în chip automat.

-Ce știi tu despre automatism, Ambrozie, i-a răspuns din chilia de sihastru starețul Inokenti... Automatismul le va trece repede cînd n-o să mai fii tu"

"După ce se asigură că totul a fost notat, nebunul întru Hristos Foma închise ochii și muri. După aceea deschise pentru o clipă ochii și adăugă:

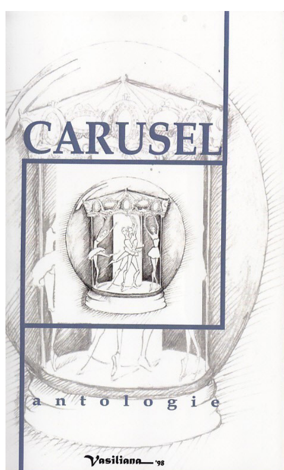
-Post-scriptum. Arseni să aibă în vedere că îl așteaptă mănăstirea Sfîntul Kiril. Asta e tot.
Spunînd acestea, nebunul întru Hristos Foma muri definitiv"

sau: "Vouă, ruşilor, întotdeauna vă place să vorbiți despre moarte. Şi asta vă sustrage de la punerea în ordine a vieții."

Parcurgând romanul, cititorul are dorința de a-i cunoaște pe sfinți, pentru că autorul pare a fi inserat bucăți din Pateric, realizând parcă un manual de ascetică și mistică.

Miruna Caluschi
CNER XI B

Încep aceste rânduri cu un exercițiu de imaginație: Ce imagine prinde contur în mintea noastră în momentul în care ne gândim la cuvântul „carusel”?

Un spațiu guvernat de naivitate și inocență sau un joc al sinesteziei, în care culoarea, vibrația sufletului tânăr și mișcarea ritmică, amețitoare, se contopesc spre a genera senzații copleșitoare, care derutează, frapează și îndeamnă la visare.

Pentru câțiva adolescenți însă Carusel a marcat, paradoxal, introducerea în etapa matură a vieții, acesta reprezentând titlul volumului care a inițiat nouă liceeni cu înclinații artistice în arta scrisului narativ. Antologia Carusel este volumul câștigător al celei de-a doua ediții a Concursului de volume colective de proză „Ionel Teodoreanu”, desfășurat în perioada octombrie 2014 - mai 2015, cu ocazia Festivalului Internațional al Educației. Organizat sub egida Bibliotecii Județene „Gh. Asachi”, concursul a oferit tinerilor premiați oportunitatea de a privi lumea dintr-o perspectivă diferită, și anume cea de autor debutant, acestora fiindu-le acordate drepturi de autor depline în urma publicării volumului.

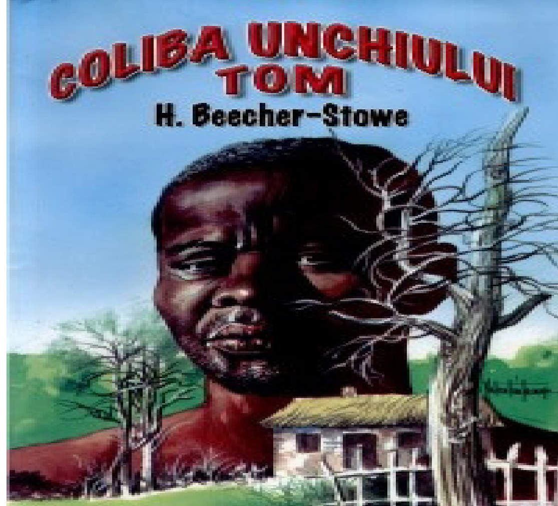
Cuprinzând nouă povestiri ce tratează teme variate, antologia Carusel invită cititorul să pătrundă în universul interior al adolescentului de astăzi, ajutându-l să descifreze fragmente din conștiința labirintică și enigmatică a acestuia. Scurtele narațiuni schițează întâmplări fascinante, trăite de personaje atent construite, elevii-scriitori reușind să creeze lumi tridimensionale, conturate cu multă măiestrie artistică. Însă ceea ce individualizează cu adevărat volumul este naturalețea cu care autorii dezvoltă teme grave precum descoperirea eului, destinul, integrarea în societate - dovadă a înzestrării tinerilor cu o mare putere de înțelegere a polivalenței vieții.

În cele nouă proze scurte, balanța viață moarte pare a fi mereu înclinată, această oscilație permanentă între cele două extreme atrăgând lectorul în antrenantul vertij al caruselului. De la experimentarea unei iubiri adolescentine, surprinsă în Noi doi și lumea-ntreagă și până la conștientizarea apropierii sfârșitului vieții în Vindecare, antologia reprezintă o incursiune în ceea ce înseamnă să fii om, redând viața așa cum o trăiește fiecare dintre noi: cu suișuri și coborâșuri, cu împliniri și dezamăgiri, dar mereu cu intensitate.

Deși vârsta autorilor debutanți ai volumului este deseori asociată cu lipsa de experiență, cititorul va fi plăcut impresionat când va descoperi faptul că povestirile conțin adevărate lecții de viață, culese de tineri din propriile „confruntări” cu realitatea, existând, astfel, un dram de înțelepciune în fiecare din cele 110 de pagini ale cărții.

În ceea ce privește complexul proces de creație al povestirilor cuprinse în volum, procedeul s-a dovedit a fi unul atât solicitant, cât și plin de satisfacții. Pentru unul dintre autori, participarea la scrierea antologiei Carusel a marcat o evoluție a stilului personal, precum şi trecerea (deloc uşoară) de la „schițarea unor începuturi de romane pe colțuri îngălbenite de foi mototolite” la prima publicare a unui produs finit.

Astfel, Carusel atrage cititorul într-un vortex fictional captivant, în care sunt transpuse narativ profunde idei legate de căutarea eului, destinul implacabil și sentimentul de iubire, privite prin prisma a nouă tineri care încearcă să deslușească marile mistere ale vieții.

Coliba unchiului Tom

Elena Balent
CNER VII D

Romanul surprinde în paginile sale viața grea a sclavilor negri în America.

Cartea prezintă viața unchiului Tom,un sclav înțelept,de o mare noblețe sufletească,pe care domnul Shelby, proprietarul său,este nevoit să-l vândă în urma unor negustorii păgubitoare. Aceeaşi soartă o au micuțul Jim şi mama sa,Eliza, camerista credincioasă a doamnei Shelby.

Cum Tom îşi urmează destinul fără revolt,mulatra hotărăşte sa fugă de pe plantație pentru a-şi salva copilul.
Structurat în capitole paralele ,romanul urmăreşte destinul acestor trei pesonaje (Tom, Eliza şi Jim).

Tom şansa de a se afla în slujba unui proprietar omenos, Saint-Clare(care l-a cumpărat de la târgul de sclavi). Acestuia i-au adus, într-un final,moartea.

Două negrese,care au avut de suferit cumplit de pe urmele aceluiaşi stăpân, vor răzbuna moartea lui Tom, făcându-l pe plantator să-şi piardă mințile şi averea.

Acestui sfârşit tragic al bunului Tom, i se pune destinul Elizei care a reuşit să depăşească toate greutățile, ajungând într-o țară lipsită de prejudecăți,Canada şi apoi Franța unde a trăit liniştită alături de fiul ei,Jim.

Moartea lui Tom imprimă romanului o forță extrordinară în condamnarea inechităţii,a diferențierii oamenilor în funcție de culoare pielii.

Ocolul Pământului în 80 de zile

Maria Tănase
CNER VII D

Am ales această carte deoarece este plină de aventuri şi este foarte frumos scrisă de autorul său, Jules Verne. Ea este redactată pe baza unei călătorii realizată de personajul principal, domnul Fogg, care pe acea vreme era imposibil de închipuit, ocolul Pământului în 80 de zile. Pe parcursul drumului întâlneşte foarte multe persoane, care îi devin prieteni (camarazi de drum) sau care nu îl plac foarte mult pe acesta.

Acțiunea din carte începe când el face un pariu cu alți parteneri din clubul în care juca, despre această călătorie. Este admirabil curajul cu care acesta a acceptat, deşi dacă nu izbutea avea foarte mulți bani de pierdut. În timpul drumului, el a întâmpinat foarte multe greutăți (programul făcut de el era modificat din cauza unor întârzieri), însă el trecea foarte uşor şi liniştit prin momentele de acest fel. Iar apoi bunătatea cu care se oprea din drum pentru a ajuta diferite persoane, necunoscute pentru el, mi-a atras atenția într-un mod plăcut. A fost urmărit şi apoi arestat de un detective pe nume Fix, domnul Fogg fiind asemănat cu un hoț. La final, acesta ajunge cu o zi înainte, el crezând însă că nu a ajuns la timp, adică fix peste 80 de zile. Din această călătorie el a câştigat fericire şi noi prieteni.

Recomand această carte cu mult drag, deoarece este una dintre cele mai bune cărți şi demonstrează că omul poate învinge mereu imposibilul, oricât ar fi el de greu de realizat. Aceasta ne arată că o persoană cu multă ambiție poate ajunge foarte departe.

Hoțul de cărți

Ana-Maria Stoica
CNER VII D

Acest film reprezintă ecranizarea unui roman de mare succes, scris de Markus Zusat. Totul se petrece în Germania, în timpul celui de-al doilea Război Mondial. Filmul spune povestea incredibilă a unei fetițe curajoase şi puternice pe nume Liesel. Ea este trimisă să locuiască împreună cu o familie adoptivă, fapt care va schimba viața ei pentru totdeauna. Caracterul ei deosebit îi va face pe cei din jur să o îndrăgească şi să îi ofere iubirea unei familii adevărate.

Cu sprijinul noului ei tată ea învață să scrie, să citească, să descopere magia şi lumile neobişnuite ce se ascund în cărți, să afle sensul ascuns al fiecărui cuvânt. Aceste experiențe îi sunt o evadare din lumea în care trăia, o lume crudă care strecoară durere şi în cele mai plăcute amintiri. Liesel învață să treacă peste greutăți, să creadă în speranță, în noi începuturi, să ştie că totul va fi perfect într-o bună zi. Acest optimism este un model demn de urmat, la fel şi bunătatea, întelegerea, triumful şi curajul ei. Arată că după ani de suferințe există bucurii, fericiri, noi începuturi ale vieții.

Povestea emoționantă provoacă spectatorul la o meditație asupra spiritului uman, ce reuşeşte să răzbată tirania unei lumi întregi, să se ridice, pentru o secundă, deasupra tuturor şi să zboare spre o nouă viață, spre un loc mai bun...

OSTROV

Prof. Cornelia-Livia Sârghie
CNER

Dintre filmele cu semnificație profund religioasă face parte şi binecunoscuta peliculă rusească „Ostrov", pe care, cu siguranță, mulți au revăzut-o.

Ca şi în cazul altor opere de artă, ale căror semnificații ni se dezvăluie pe parcursul receptării atente, şi în cazul unui asemenea film redescoperim constante ale unei trăirii creştine marcate de un profund sentiment al responsabilității. Filmul evidențiază drumul spiritual pe care păşeşte, în urma unei experiențe-limită, eroul, care învață să-L cunoască şi să-L iubească pe Dumnezeu, care i-a salvat viața, dându-i un nou sens.

Personajul principal, care păşeşte cu smerenie pe drumul nebuniei întru Hristos, asemeni multor sfinți ruşi (şi e suficient să ne gândim la Sfântul Vasile Blajenie din Moscova, la Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos din Sihăstria Kitaev din apropierea Kievului ori la Sfânta Xenia din Sankt Petersburg), alege cea mai aspră cale spre mântuire. Ascunde, aşa cum e firesc, un drum al urcuşului duhovnicesc, mimând nebunia- lasă impresia rostirii unor cuvinte fără rost şi sens, iar comportamentul îi este ciudat (cei din jur, nepricepând, îl critică dur), mascând deliberat străvederea, duhul deosebirii, luciditatea şi inteligența. Trebuie să suporte respingerea celorlalți monahi ce nu-i înțeleg lucrarea duhovnicească, simplitatea şi smerenia, cu excepția starețului mănăstirii care-l observă atent, îl îndrăgeşte şi-l apreciază.

Ca un veritabil monah cu viață îmbunătățită, eroul filmului iubeşte oamenii şi, cu discreție desăvârşită, îi ajută prin rugăciune din inimă. Ne cucereşte şi pe noi, spectatorii, pentru că, aproape fără să vrem, rememorăm imagini ale unor sfinți despre care am citit.

Poartă însă în suflet un sentiment al vinovăției (e „crucea" pe care o duce cu toată umilința), din tinerețe, în legătură cu posibila ucidere, la comandă, a superiorului său, la sfârşitul celui de-al doilea război mondial. Când va constata că acesta trăieşte, pentru că vine să caute ajutor de la Dumnezeu pentru fiica demonizată şi cei doi se întâlnesc într-un mod cu totul neaşteptat, protagonistul va simți coborându-i în suflet pacea. Vindecarea fiicei fostului camarad de arme aduce în sufletele celor doi bucuria deplină şi dragostea de Dumnezeu.

Insula situată aproape de Solovăţ, în regiunea Karelia, unde s-a filmat pelicula rusească, fixează nişte contraste tari: duritatea vieţii din cauza climei aspre, în opoziţie cu bucuriile duhovniceşti, adânci şi atât de autentice; simplitatea unor adevăruri ce-l apropie pe om de Dumnezeu, în opoziţie cu complicaţiile vieţii, determinate de alegeri şi de concepţii umane; slăbiciunile pur omeneşti, precum invidia, calomnia, bârfa, regăsibile chiar şi la nivel monastic, în opoziţie cu umilinţa autentică, răbdarea, dragostea de aproapele şi discernământul pe care le dovedeşte eroul principal.

Care ar fi semnificaţiile titlului filmului rusesc la care ne referim? Daca pe de o parte „insula" ilustrează locul acţiunii, pe de altă parte evidenţiază distanţarea de o civilizaţie nu neapărat constructivă, posibilitatea afundării într-un „adânc de smerenie", recuperarea unei stări paradisiace datorate unei apropieri autentice a sufletului de Dumnezeu.

Protagonistul este salvat şi se salvează prin credinţă, aceasta anulându-i laşitatea, spaima, sentimentul deznădejdii şi al vinovăţiei cu care rămăsese în urma experienţei-limită din timpul celui de-al doilea război mondial. Titlul se poate referi şi la condiţia „insulară" a omului contemporan, care rătăceşte mereu, în căutarea a ceva, fără să ştie a ce anume. Omul-insulă, care nu-şi poate găsi rostul, pentru că nu ştie să dea un sens vieţii sale, este omul fără Dumnezeu. Protagonistul le vede şi le înţelege neliniştile, căutările oamenilor-insulă care îl aşteaptă în apropierea chiliei, solicitându-i ajutorul. Iar el, cu blândeţe, cu discernământ şi discreţie, le oferă sprijin şi speranţă.

Moartea pe care eroul o prevede este aşteptată cu linişte şi cu speranţa mântuirii, cu aceeaşi simplitate specifică sfinţilor care s-au remarcat printr-un similar urcuş spiritual.

Fără a insista asupra detaliilor filmului în analiza unor aspecte, lansam invitaţia vizionării din nou a acestuia, în scopul descoperirii unor noi valenţe.

INSIDE OUT

Caterina Muntenescu
CNER VI B

Te-ai gandit vreodata ce se intampla in mintea ta?

Cine iti da toate sentimentele si trairile?

Vizionand acest film ne raspundem la intrebare! Emotiile! Cele cinci sentimente:Fericire, Tristete, Furie, Frica si Dezgust ne arata cat de importante sunt ele. Emotiile traiesc in Centrul de Control din mintea unei fetite pe nume Riley, de unde ele incearca sa o sfatuiasca zi de zi ce e mai bine sa faca.

Acest film mi s-a parut foarte creativ si am alunecat in poveste din primele minute. Mi-a placut extrem de mult partea moralizatoare a povestii, adica ideea ca niciodata nu poti reusi singur, că lucrul in echipa este un aliat de nadejde ,atunci cand vrei ca totul sa iasa perfect.

Sa nu uitam si personajele care, mai nou, au prins viata si pot sa controleze un corp intreg.

Povestea adevarata a lui Riley incepe cand trebuie sa isi lase in urma toate amintirile din Minnesota si trenuie sa se adapteze la o noua viata in San Francisco. Atunci, in Centrul de Control, apare dezordinea si Bucuria trebuie sa pastreze atitudinea pozitiva ca lucrurile sa nu se schimbe.

V-as sfatui sa vizionati filmul , daca n-ati facut-o inca!

PROZĂ

Un basm obişnuit

Teodora Chitoroga
CNER VI C

A fost odată ca niciodată un regat mare şi frumos în care trăia un prinț strălucitor, ambițios şi stăpân peste multe bogății. În acel ținut totul era frumos şi elegant dar totuşi flăcările unui balaur trist mereu loveau acel regat. Pe partea cealaltă de lume trăia în tăcere un prinț smerit şi timid. Acolo natura era simplă şi cam modestă dar în fiecare noapte luna săruta acele meleaguri oferindu-i un strop de fericire. Aceşti doi prinți atât de diferiți erau frați.

De când erau mici se certau, dar tatăl lor, Omul, spunea că sunt doar nişte copilării şi părea indiferent dar ,de fapt în interiorul său era mâhnit. Timpul a trecut iar Omul era la fel de indiferent față de certurile dintre cei doi, dar cu cât era mai indiferent cu atât o voce misterioasă îi şoptea mai des: ‚Tu i-ai creeat!'. Din cauza acestor cuvinte comportamentul lui s-a schimbat iar lumea a început sa-l urască pe el dar şi pe fii lui. De când Omul a murit cei doi fii s-au despărțit, cel mare luând ținutul frumos, elegant, cu zâne şi cai nărăvaşi iar celălalt a luat partea cea mai modestă din împărăție.

Intr-o zi, când prințul strălucitor şi-a dat seama că regatul său a fost aproape distrus de flăcările triste şi dure ale balaurului s-a gândit să stăpânească şi partea fratelui său pentru a deveni mai puternic. După ce a bătut cale lungă şi a ajuns în regatul fratelui lui s-a minunat de cât de linişte şi de modest era acel loc. A intrat în sala tronului dar nu era nimeni. Deodată a zis:

-Nu te-ai schimbat deloc!

La început nici un răspuns, dar după ceva vreme se auzi o voce joasă şi smerită:

-Nici tu! Ai rămas la fel ca întotdeauna, la fel de ambițios!
- Nu-ți mai bate capul cu faptul că nu eşti la fel ca mine, zise prințul strălucitor cam plictisit.
-Nici nu vreau!

Prințul a fost surprins de răspuns dar a crezut că este doar rodul prostiei fratelui său şi a spus:

-De ce nu vii sa vorbim față în față?
- Dacă ochii noştri s-ar mai intâlni o data va începe un război, a zis calm prințul modest.
-Atunci aşa să fie! A spus prințul strălucitor încrezător.

Şi aşa a fost. Cei doi frați s-au batut, şi-au distrus armatele şi au ars celelalte regate care au încercat să oprească războiul. Într-una din lupte, prințul smerit a încercat să-şi salveze fratele de la moarte, dar acesta nu a acceptat ajutorul şi aşa au murit ambii în luptă. Când aceştia au fost omorâți, din pământ a ieşit o siluetă. Omul a reînviat. După ce s-a uitat în jur şi a văzut ce au făcut fii lui şi-a amintit cuvintele Tu i-ai creeat! şi a căzut în genunchi. Se simțea gol pe dinăuntru, o parte din el lipsea şi când şi-a dat seama a început să plângă amarnic.Când lacrimile lui au atins pamântul, fiul lui cel smerit şi mereu ocolit a răsărit lângă el. El era sufletul lui, iar prințul

strălucitor era dorința de a avea, dorința de putere care acum in Om nu mai exista.

Şi aşa au trăit cei doi în regatul modest, simplu şi fericit pâna la adânci bătrâneți...

Lacrimi şi vise

Teodora Chitoroga
CNER VI C

Pe câmpul înflorit culoarea şi veselia zburau dintr-o parte în alta. Copacii împodobiți cu flori gingaşe, la orice pală de vânt plângeau cu petale fine. Soarele râdea pe cer, iar vântul cald se juca cu norii plimbându-i pe toată bolta cerească. Un zâmbet inocent de copil împodobea natura în şi mai multă fericire, totuşi o fericire destul de forțată. Şi în acest tablou plin de bucurie şi culoare, o pată de tristețe deranja armonia primăverii. Dar cine să fie cel care îşi permite să strice acel Rai de pe pamânt? Acel copil al cărui zâmbet făcea parte din frumusețea acelor meleaguri stătea cu ochii ațintiți la o siluetă albă. Era o frumoasă doamnă, care îşi pierduse ochii pe cer. Avea un zâmbet frumos şi, totuşi fals. Sub acea pânză pe care era schițată o aparentă bucurie, o tristețe profundă se găsea. Doamna tânjea după o seară pe malul mării, să poată vedea cum soarele, ca o minge de foc, se topeşte în apa cu valuri înspumate. Tânjea după iubirea pe care i-o putea da un apus de soare şi după atingerele fine pe care i le putea oferi marea, acestea fiind doar nişte dorințe imposibile.

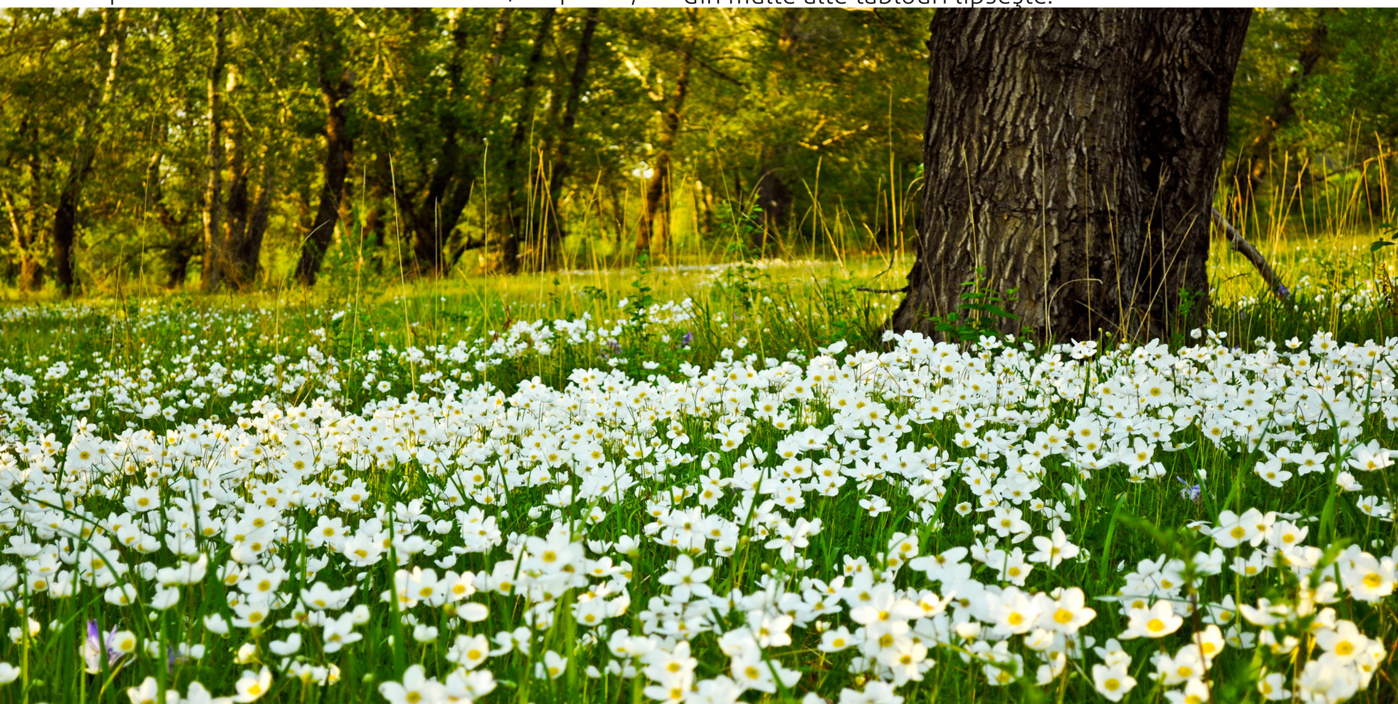
În timp ce doamna încerca măcar cu gândul să ajungă la lucrurile pe care şi le dorea, copilul apăru cu un buchet de flori în mână, în speranța că va vedea un zâmbet adevărat pe fața ei. I-l oferi, dar doamna tot acelaşi zâmbet fals îl afişă. Copilul plecă îngrozit de ce poate face tristețea din om. Se aşeză în mijlocul florilor şi începu să se gândească la cum ar fi dacă ar vedea acel zâmbet pe care îl dorea. Timpul a trecut, soarele a început să se scurgă peste verdele intens al câmpiilor, iar picături de ploaie au început să cadă din cer. Tabloul de mai înainte se schimbase, natura se posomorâse dar soarele şi lacrimile cerului erau minunate. În sfârşit, doamna îşi trăia visul, simțea atingerea picăturilor de apă şi apusul îi răsfața ochii. Deodată acea panză neagră de zâmbete triste a fost înlăturată, iar un surâs superb răsări pe chipul ei. Copilul văzu aceasta şi a început să zâmbească şi el, era fericit. S-a dus la doamnă şi i-a zis:

-Mamă, eşti fericită cu adevărat, în sfârşit! Acum ştiu ce înseamnă cu adevărat bucuria! Mulțumesc!

Doamna a rămas încremenită cu zâmbetul pe față, dar cu ochii în lacrimi. Când ea a fost tristă, nu a fost singura, a făcut un suflet inocent să plângă, iar acum că ea este fericită, a făcut un suflet de copil să râdă pentru prima dată. Inima ei era plină de părere de rău dar şi de bucurie.

-Nu mai plânge! i-a zis copilul. Ce-a fost a fost! Timpul a trecut şi sincer mă bucur că a trecut. E mult mai bine să fim două suflete simple şi fericite decât două personae bogate şi triste.

Astfel, acest tablou s-a completat cu două suflete fericite, care îi dau viață şi simpliate, ce din multe alte tablouri lipseşte.

Marea Aurie

David Beldeanu
CNER VI C

Este o minunată zi de vară. Văzduhul, încins de arșița amiezii, scaldă marea aurie și nesfârșită peste care plutesc păsări somnoroase. Lanul de grâu se leagăna sub adierea blândă a vântului de vară cu spice încărcate de boabe ce își spun povara, aplecate spre pământ.

Soarele s-a oprit în creștetul cerului uriaș de cristal și de acolo dogorește grânele aurii care așteaptă somnoroase secerișul.

Cărarea tainică, ascunsă printre spice, pare un izvor ce șoșotește povestea carelor coborâte cu sacii de aur ce mâine vor fi pâine. Într-o ploaie de miresme îmbătătoare păsările umplu văzduhul. Sunt corbii ce veghează lanul, sperând să prindă câte o vietate. Plutesc peste întreaga fire miresme dulci de grâne.

Privesc la firele de iarbă verde ca smaraldul ce se înalță ca niște ace din pământul cafeniu al potecii. Rămân fermecat de atâta frumusețe și ascult susurul magic al spicelor de grâu în legănarea vântului.

Din depărtări izvorăsc săgeți lungi de aur fulgerând în sus – în nori – și în jos – în marea aurie.

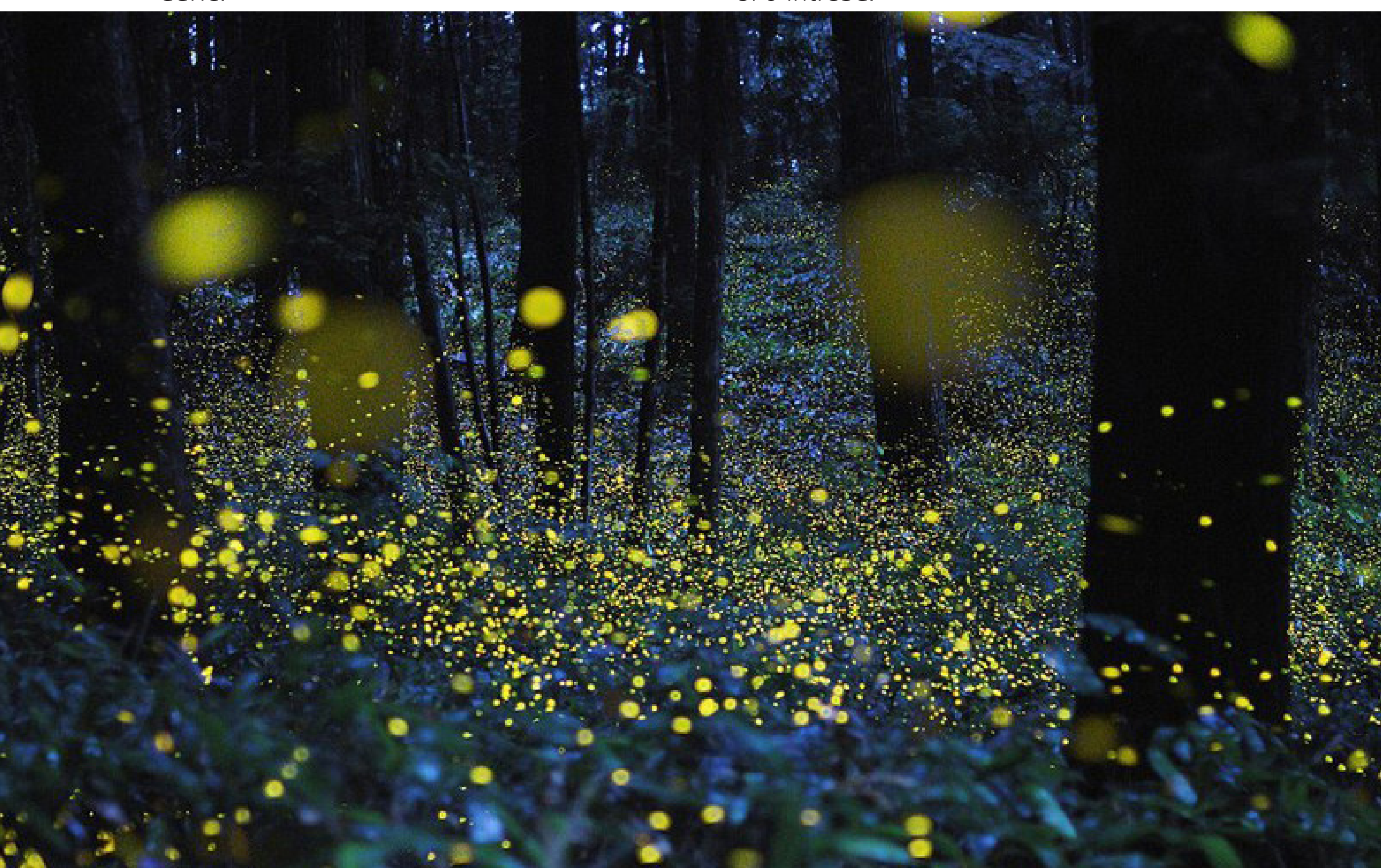
Licuriciul

Matei Ionuț Păduraru
CNER VI C

Intr-o zi frumoasa de toamna, un licurici s-a trezit foarte devreme. S-a uitat spre cer la soarele care mangaia pamantul amortit. De dupa niste nori cenusii acesta nu mai stralucea atat de puternic ca in zilele toride de vara. Cu ultimele puteri, saruta intreaga natura care acum era sub controlul reginei toamna.

Copacii incep sa se intristeze. Unii dintre ei mai au sperante fiindca frunzele lor stralucesc atat de tare incat, parca le ofera incredere in ei. Valsand catre pamant, frunzele formeza un covor multicolor care simbolizeaza iubirea dintre acestea si pomul de pe care s-au desprins. Florile isi inchid minunatele, gingasele si plapandele rochii. Ele incearca sa scape de pericolul vantului, care sufla printre ele asemenea unui raget al leului, impunatorul rege al animalelor. Veveritele, ursii, vulpile si lupii isi aduna provizii pentru iarna geroasa care va urma.

Dupa ce a privit toate acestea, dragul nostru licurici a observat ca cerul s-a innorat. Incepu sa ploua. Nu stia bietul de el unde sa se ascunda. La un moment dat vazu intr-un copac singura frunza verde din padure. Fugi catre ea si o intreba:

arca le ofera incredere in ei. Valsand catre pamant, frunzele formeza un covor multicolor care simbolizeaza iubirea dintre acestea si pomul de pe care s-au desprins. Florile isi inchid minunatele, gingasele si plapandele rochii. Ele incearca sa scape de pericolul vantului, care sufla printre ele asemenea unui raget al leului, impunatorul rege al animalelor. Veveritele, ursii, vulpile si lupii isi aduna provizii pentru iarna geroasa care va urma.

-Doamna frunza, ma puteti lasa sa ma adapostesc la umbra dumneavoastra?
-De ce? Ce s-a intamplat? Intreba frunza.
-Nu vreau sa ma ploua, deoarece chiar si o picatura mica de apa pe aripioarele mele imi va ingruna zborul
-Bine, frumuselule. Ascunde-te aici linistit.

Licuriciul se ascunse sub frunza protectoare. Dupa ce inceta ploaia, acesta multumi pentru protectie frunzei, care privi multa vreme stropul saltaret de lumina ce se departa din ce in ce mai repede de ea.

Celalalt capat al pamantului

Matei Ionuț Păduraru
CNER VI C

Eram curios sa vad ce se afla la celalat capat al pamantului, asa ca am pornit in calatorie. Dupa ce am facut cativa pasi a aparut din senin o scara care ducea la cerul albastru si limpede. Cand am ajuns sus am fost uimit de cum arata acel taram magic. Casele erau mai mari ca ale nostre si pufoase ca o vata de zahar. Strazile pluteau printre nori, iar zeii din timpurile stravechi parca zburau.

Pe cand ma plimbam si admiram acel loc, am dat peste un castel nemaivazut vreodata. Era inalt si mare. Geamurile erau facute din sticla colorata imprejmuita cu niste stelute care straluceau ca pietrele pretioase. La intrarea in acesta se aflau niste stalpi inati care parca sprijineau tot castelul. Totul era simplu. Turnurile straluceau in lumina soarelui, de parca acestea ar comunica cu el. In tot castelul nu vedeai nici un bec, dar in mijlocul acoperisului era o gaura mare pe unde soarele lumina incaperile. Un cerc luminos le arata zeilor cat este ora.

In fata portii castelului stateau strajeri imbracati cu o armura de fier. Ei aveau in mana fulgere care scanteiau foarte puternic. Dintr-o data o voce infioratoare m-a intrebat:

-Eu sunt Zeus. Ce cauti aici, copile? Am fost anuntat de un strajer ca un om a patruns pe taramul meu.
Infricosat, eu i-am raspuns:
-Am venit sa descopar care este celalalt capat al pamantului.

Zeus a fost uimit de cum am avut curaj sa vin pana aici. Apoi el m-a invitat in castel. Mi-a aratat tronul si mi-a prezentat-o pe sotia sa frumosa Gheea. Ne-am asezat la masa si am inceput sa le povestesc cum este lumea in celalalt capat al pamantului. Zeus a spus ca va veni si el intr-o zi in calatorie in tara mea.

Mi-am luat la revedere de la toti. Dupa ce am plecat de pe acel taram mi-am spus in gand ca nu ma asteptam ca la celalalt capat al pamantului sa gasesc o lume atat de minunata.

PROZĂ

Ceasul meu

Matei Ionuț Pădurariu
CNER VI C

Seara, Mos Ene a venit pe la gene si m-a prins in plasa lui. In acel moment am ajuns in frumoasa tara a viselor. Dintr-o data linistea mea a fost intrerupta de clinchetul unui ceas. Am crezut ca e timpul sa merg la scoala, dar de fapt inca era noaptea. Dintr- o data am auzit o voce subtire:

- Stapanul meu!
- Da, ceasule, am raspuns uimit cand am vazut ca acesta poate vorbi.
- Vreau sa iti arat ce nimeni din lume nu a mai vazut vreodata. Vreau sa te duc in viitor.

Dintr-o data in fata mea si a ceasului a aparut un portal. Curios, am pasit in el si am inceput sa ma invart foarte tare pana am ametit. Am simtit ca zbor iar apoi am aterizat pe ceva moale. Cand am deschis ochii mi-am dat seama ca sunt in viitor, in orasul meu Iasi. Am fost uimit cand am vazut ca totul in jur s-a schimbat foarte mult. Aici, locul masinilor, autobuzelor si tramvaielor era luat de nave spatiale si ozeneuri. Repede am alergat acasa, pentru ca eram curios cum arata camera mea. Atunci ma vazut ca patul meu era zburator iar biroul din roca de meteorit. In locul tablourilor mele cu familia erau tablete. In acel moment mi-am dat seama ca nu mai aveam toate amintirile minunate petrecute impreuna cu parintii si cu fratele meu. Apoi m-am intristat si mai tare cand am vazut ca toti profesorii mei buni de la scoala sunt niste roboti. Am inceput sa plang pentru ca aceasta lume nu era la fel de minunata precum cea din trecut.

In acel moment ceasul m-a intrebat:

- Stapane, de ce esti asa de trist
- Deoarece dragostea pentru cei dragi este foarte puternica si nu ma pot desparti niciodata de ei.
- Atunci doresti sa te duc inapoi?
- Da, ceasule am spus eu plangand in continuare.

M-am trezit in patul meu si m-am uitat lung la ceasul magic. Atunci m-am bucurat ca sunt din nou acasa.

Ce as vrea sa fiu

Matei Ionuț Pădurariu
CNER VI C

Intr-o zi obisnuita de scoala, in ora de limba si literatura romana, am fost intrebat daca as avea posibilitatea sa aleg ce personaj as vrea sa fiu. Eu ca de obicei, am ridicat mana.

- Eu, as vrea sa fiu Peter Pan.

Toti colegii mei au inceput sa rada, dar curioasa domana profesoara m-a intrebat:

- De ce vrei sa fii acest personaj magnific, Matei?

- Pentru ca asa as putea sa plutesc printre nori pufosi, peste paduri, mari si oceane. As putea sa ma lupt cu piratii cei rai care doresc sa cucereasca taramuri indepartate. Cel mai infricosator lucru ar fi sa ma confrunt cu renumitul capitan Hook, dusmanul de temut al copiilor din Tara de Nicaieri.

Ar fi uimitor pentru mine sa am ca prietena de drum o zana mica, mica, cat pumnul, dar speciala. Clopotica este gingasa si nazdravana, iar cu aripioarele ei fine atunci cand zboara lasa in urma un norisor de praf auriu. Ea are praf magic care poate face pe oricine sa zboare. As indragi-o foarte mult, nu numai pentru acest lucru, ci si pentru faptul ca are un suflet curat si bun.

As vrea sa fiu Peter Pan nu numai pentru ca as avea o zana, ci pentru ca as fi un baiat curajos, care ar lupta pentru a-l salva pe copii si Tara de Nicaieri. Eu mi-as face multi prieteni cu care sa ma joc si sa fac tot felul de nazdravanii.

In final, am marturisit in fata clasei ca mi-as dori sa fiu Peter Pan pentru a ramane mereu copil.

PĂLARIA

Yassmina Popescu
CNER VII D

PROZĂ

Geniul

Mă uitam la ea....era atât de frumoasă! Sub aspectul ei simplu se ascundeau ore de muncă, știință și mister deopotrivă. Lacrimi de bucurie îmi invadară sufletul: era gata iar eu- eu eram pregătit să o port. Speranță și încredere, mândrie și satisfacție- sentimente puternice mă încercau.

Ana intră în cameră ușor, ca o adiere.

-Tudor, iar stai cu nasul în schițele tale? Dar, dragule, de ce ai o pălărie pe birou?
-Nu este o pălărie. Este Pălăria Gânditoare, ultima mea invenție....
-Pălăria ta gândește? Adică este capabilă să emită judecăți de una singură?
-Face mai mult decât atât.....CUNOAȘTE.
-Cunoaște? Adică are înmagazinate niște informații? Și ce știe?
-Draga mea, pălăria știe tot ceea ce a fost, este și va fi !
-Nu pot să cred! Și cum ai reușit asta?
-Ce culoare are pălăria?
-Albastră!
-Ei, și ce culoare are cerul?
-Albastru....
-Și.......

Mă uitam la ea. Neîncrederea îi era aproape palpabilă. Nu înțelegea nimic și cred că se îndoia de integritatea creierului meu. Iar eu eram nerăbdător să-mi încerc Pălăria, vroiam doar să mă bucur de momentele acelea în care Ea îmi aparținea doar mie. În mintea mea totul era simplu și nu înțelegeam de ce ei i se pare complicat.... Pe măsură ce minutele treceau o ușoară iritare punea stăpânire pe mine: de ce nu înțelege? Am mai încercat o dată:

-Cu ajutorul extractorului de particule am reușit să evidențiez moleculele astrale care poartă anumite informații.....așa cum storcătorul tău de fructe scoate sucul din portocale....

-Acum încep să înțeleg....
-Am reușit să creez un liant între aceste molecule și am obținut .....un material. Din acest material am creat Pălăria!
-Bine dar cum ai făcut-o să CUNOASCĂ?
-Tot ceea ce s-a întâmplat vreodată sau se va întâmpla se află stocat în moleculele astrale.
-Deci cerul știe?
-Da draga mea... și aici intervine știința. Liantul de care ți-am vorbit este de fapt un mecanism care face ca particulele din Bolta Cerească să interacționeze între ele și să funcționeze ca un creier uman.
-Tudor, ești genial!

Eram atât de fericit! Deși eram căsătorit cu Ana de cinci ani și realizasem câteva invenții în acest timp, nu-mi mai spusese niciodată că sunt "genial"; Ana mă considera un tip plin de tabieturi, leneș atunci când vine vorba de treburile casei și cam aiurit. Aprecierea ei sinceră conta pentru mine mai mult decât laudele celorlalți cercetători.

Licitația

Ușa se trânti de perete și un bărbat înalt, cu fața rumenă și o mustață îngrijită intră în încăpere. Fără să salute sau să se prezinte, răcni:

-Unde este?
Vorbele aruncate cu nerăbdare umplură camera.
-Poftim? Am răspuns nedumerit.
-Pălăria! În ziar scrie – și își scoase o pereche de ochelari și ziarul și începu să citească cu intonație, ca un puști de școală primară : "Inventator revoluționează știința ! Pălăria Gânditoare este scoasă la licitație!"

Ochii lui mici mă priveau cu nerăbdare. Dar din fotoliul unde stătea liniștită Ana, am simțit o privire grea, plină de reproșuri.

-Ai scos-o la vânzare, Tudor?
-Am nevoie de bani pentru a-mi finanța și celelalte invenții, draga mea. Numai așa îmi pot păstra independența.
-Dumneavoastră trebuie să fiți domnul James....
-În persoană.
Discuția noastră, și așa încărcată, fu din nou întreruptă:
-Ce cauți tu aici, hoțule?- se auzi o voce baritonală. Posesorul vocii era un domn elegant, cu joben și monoclu, amintindu-mi de personajul unui roman citit în perioada adolescenței.
-Să înțeleg că ai venit pentru licitație, Andrew? l-a întrebat James.
-Doar nu era să-ți las ție Pălăria, nu?

Și sigur pe sine, Andrew îmi întinse un cec pe care era scrisă suma de 50,000 lire. Eram un pic cam dezamăgit, sperasem la un preț care să-mi ofere independență financiară pentru o perioadă mai lungă.

-Doar atât Andrew? Credeam că-ți dorești cu adevărat Pălăria ! Ofer 100,000 lire !
-250,000 lire!
-400,000 lire !plusă James.
-500,000 lire! nu se lăsă Andrew.

Suma era amețitoare. Eram gata să-i întind mâna când, după un moment de liniște se auzi din nou vocea lui James. Și de această dată cuvintele ieșiră clar, ca la o oră de dicție:

-1,000,000 lire !
-Vândut! – am strigat cu satisfacție, privind cum James McHarper semnează un cec de un milion de lire având numele meu pe el.

Licitația luase sfârșit. Ana a fost prima care s-a strecurat afară din cameră. Apoi Andrew a plecat nemulțumit. Cel din urmă a ieșit din încăpere James, fericit de afacerea încheiată, purtând cu grijă Pălăria Gânditoare.

Lacrimi de sânge

Rămas singur am început să fixez cecul. Deși-l țineam în mână, vedeam în fața ochilor schițele Pălăriei. Imagini din trecut, clipele de îndoială, momentele de bucurie, orele de nesomn, zilele de muncă. Durerea și-a făcut loc în sufletul meu și lacrimi au început să curgă încetișor. Picurau pe birou și erau roșii- lacrimi de sânge. Dacă i-aș fi dat lui James inima mea, ar fi fost mai puțin dureros. Cum am putut face asta? Mi-am vândut nu numai munca, ci și creația, sufletul meu! Ce fel de persoană sunt? Am lăsat setea de bani și dorința unui trai liniștit să-mi întunece judecata! Am dorit să pot realiza alte lucruri. Pe masă erau schițele altor proiecte ce nu puteau fi finalizate fără bani. Dar oare s-a meritat? Am renunțat la una dintre creațiile mele de dragul celor ce vor veni. Ceea ce regret este că nu am încercat Pălăria. Mi-ar fi plăcut să aflu ce se va întâmpla cu invențiile mele, dacă vor fi apreciate de urmași. Ana spune că sunt obsedat de cunoaștere; și acesta este adevărul. Trebuie să știu cât mai multe, trebuie să știu TOT, am nevoie de certitudini. Vreau să creez ceva cu adevărat important, ceva ce ar putea schimba mersul lumii. Nu vreau să respir fără rost aerul care ar putea fi respirat de o altă persoană, cu adevărat inteligentă.

Neștiința mă sufocă. Și această sete m-a determinat să lucrez la proiectul Pălăriri Gânditoare. Visez la ziua când voi atinge cunoașterea pură. Dar din cauza materialității mele acea zi se îndepărtează tot mai mult și în urma ei rămâne un ocean de sânge.

PROZĂ

Bătrâna Terra povesteşte

Mocanu Diana-Paula
CNER IX A

Undeva, în neantul cosmic, în Galaxia Căii Lactee, Planeta Albastră,cea mai privilegiată dintre planete,dansează trista şaradă a vieții în jurul Soarelui,prinsă în hora inerției cu celelalte astre alte Sistemului Solar.

Luna, micul satelit însoțitor al Terrei,o întreabă pe bătrâna planetă, înconjurând-o şi punând pe chipul său ba vălul nopții,ba perdeaua de lumină a zorilor.

-Bătrână Terra,eu aduc noaptea ,ceasul de odihnă al oamenilor tăi,de mii şi mii de ani. Iar Soarele le închină lumina şi căldura lui. Spune-mi,ei ce fac cu toate darurile cu care au fost binecuvântați de de Dumnezeu ,când sunt miliarde de alte planete în împărăția lui?

-Mă tem,spuse Terra,făcând o piruetă tristă în fața lui Marte,că oamenii au încetat să mai facă voia zeilor.Acum vor să cucerească Universul,şi,încercând să-i afle secretele,au adus pe chipul meu multe răni ce nu mai pot fi vindecate.Au părăsit pătura benefică a aerului şi au plecat cu maşinăriile lor printre planete,în căutare de răspunsuri pe care nu le găseau pe Pământ. S-au ucis între ei şi au construit bombe ce m-a schilodit pe vecie.Au plouat oceanele li au tăiat pădurile,plămânii fără de care nu va mai exista viață.Au vrut să cucerească cerul şi au construit monştri de fier care şuieră macabru prin văzduh.

Şi tot ce numesc ei progres,e începutul sfârşitului vieții pe Terra.Ei nu ştiu că ghețarii mei,după ce se vor fi topit,vor scufunda sub ape mult din pământul pe care l-au preschimbat în pete cenuşii pe care le numesc oraşe ,străbătute de drumuri lungi,ca nişte tentacule ale morții. Iar eu sunt neputincioasă.Vor mai trece milioane de ani până când voi exploda într-o ploaie de stele de focşi voi deveni o gaură neagră,rece şi atemporală.Iar dacă oamenii vor mai trăi până atunci,au să dispară odată cu mine,ca şi când Terra şi rasa umană nu ar fi existat niciodată.Dar dacă mă vor fi secat de orice fărâmă de viață,oamenii vor înceta să existe,lăsându-mă un corp ceresc sterp şi trist,atunciam să-mi duc singuratica povară până la sfârşitul timpului...

Căci asta e voia oamenilor, singurii care au puterea de a schimba ceva. Singurii.

PROZĂ

Vis singuratic

Mihnea-Tudor Zară
CNER VI C

Pleoapele îmi zburau spre alte zări, mai negurite şi mai tăcute, iar mintea se juca de-a v-aţi-ascunsa până pe meleagurile unui vis de poveste. Singurătatea părea a-mi încovoia umerii şi a-mi răpi lumea ce o iubeam atât de mult. Prăpăstii mute îşi deschideau hăul înaintea mea şi păreau a mă înghiţi până la nefiinţă.

Lumea imaginaţiei mi s-a deschis precum o carte îngălbenită de timp, în care puteam citi secretul fericii şi a vieţii veşnice. Atunci mi-am zis că sunt un fir de nisip în deşertul metropolei ce nu îşi găsea drumul către laguna sa. Hoinăream fără ţintă printre miile de fiinţe şi mă căutam pe mine însumi. Nimic nu îmi aparţinea, poate doar atingerile tandre ale unor umbre fără sens. Apoi mi-am zis că sunt o petală ruginie ce hoinăreşte prin toamnă, căutându-şi menirea. M-am odihnit pe umărul lăsat al unei umbre încărunţite şi, cu o suflare caldă trimisă către peniţa îmbătrânită, am început a aşterne slove aurite pe hârtia ninsă, luminată de opaiţul aproape stins. Mi-am zis că sunt un vechi stejar doborât de mireasma pereţilor de lemn, sufocat de apăsarea neagră a pământului ce domnea sub lacrimile de plumb ale umbrelor.

Şi umbrele se făceau mai negre ... mai negre ... tot mai negre. Un râs zglobiu de copil mă trezi, iar fantasmele halucinante se risipeau în neant, lăsând loc luminii şi fiinţelor ce mă smulgeau din trecut. Acum aş zice că sunt doar un copil ce visează la viitor şi la o lume fără singurătate.

Epiphany

Yassmina Popescu
CNER VII D

Capitolul I
Povestea Adelinei

Sunt închisă într-un borcan! Cum am ajuns aici? Nici eu nu îmi mai amintesc foarte bine... Știu doar că am plecat în expediție, în căutarea a ceva uimitor despre care să scriu.

Din ceea ce am scris mai sus cititorii mei ar putea crede că sunt o furnică sau un șoricel... Dar eu sunt o fetiță normală de 12 ani. Numele meu este Adelina și sunt o scriitoare... Sau cel puțin vreau să devin. Părinții mei au fost scriitori. Mama scria romane polițiste și tata era poet, ei au avut mult succes și m-au determinat să îmi doresc să ajung și eu, la rândul meu, scriitoare. Din păcate, ei au murit într-un accident de mașina și eu am rămas în grija bunicilor. Sunt oameni iubitori, buni și extrem de practici. De aceea, atunci când am scris prima mea carte despre o lume magică în care florile pot vorbi, ei m-au descurajat, spunându-mi că nimeni nu a citit și nici nu va vrea să citească o carte despre o lume imaginară... Așa că am plecat în expediție să găsesc inspirația în lumea reala... Dar nu îmi amintesc cum am ajuns într-un borcan sau de ce un șoarece încearca să vorbească cu mine de câteva minute bune...

După ce am trecut peste șocul că pot înțelege spusele șoarecelui, am încercat să aflu unde sunt. Dar tot ceea ce am reușit să descopăr, este, că șoricelul se numește Șvaițer, are 153 de frați și de surori și că sunt în cămara unui uriaș, pe nume Tom.

Capitolul II
Studiul terenului inamic

Un borcan gigantic, un șoarece vorbitor și un uriaș pe nume Tom... Deși aș fi putut scrie cel mai interesant roman bazat pe realitate, simțul autoconservării își impunea drepturile și am întrebat:

– Domnule Șvaițer, înțeleg de ce ești la fel de mare ca și mine și cum de am aparut într-un borcan... Dar de ce mă aflu într-un borcan, pe un raft din camara unui uriaș?

– Ești foarte amuzantă, Adelina! Și unde ai vrea să pună uriașul mâncarea, dacă nu în cămară? Cum ai vrea să te mănânce dacă ai cazut pe dușumea? De asta te ține într-un borcan!

– Vrea să mă prăjească și să mă mănânce?

– Ei...nu fi prostuță...te va pune în ciorbă...de asta a cumpărat zarzavat.

– Nu mă poate mânca! Trebuie să-mi dea drumul! Trebuie să ies de aici... Ajuta-mă, Șvaițer, te rog!

– Îmi pare rău, dar nu știu cum. Mulți oameni au stat în borcanul acesta... Și toți m-au rugat să-i ajut... Dar toți au sfârșit la fel...în oala cu supă.

Şvaițer mi-a aruncat o ultimă privire și a plecat în gaura lui. Dacă vreau să ies de aici, trebuie să am neaparat un plan... Și nu pot întocmi un plan dacă nu știu cămara ca în palmă. Pentru început trebuie să studiez împrejurimile!

În fața mea, se află borcanele cu murături și sticlele cu borș, la dreapta-borcanele cu sirop, compot, gem și peltea, la stânga-bulion, zarzavat, condimente...pe raftul pe care sunt eu se alfă câteva borcane cu miere și deasupra mea nu pot să văd... Dar cred că se află cașcaval...altfel, de ce și-ar fi făcut Șvaițer gaura aici. Sub mine stau atârnate niște legături de usturoi așezate ca o scară... Asta e! Voi coborî pe usturoi în jos și... Dar cum voi ieși din borcan? Parcă ar fi un labirint de nepătruns...și mirosul de scorțișoară e așa puternic... Mă doare capul de la el și nu pot gândi limpede... Am nevoie de timp...de care nu beneficiez... Cine știe când i se va face foame lui Tom și va veni să mă pună în oală? Cel mai tare mă deranjează faptul că sfârșitul meu este aproape...sunt conștientă de asta... Dar, nu știu cum să-l împiedic. Deznădajduită, m-am așezat și, cu ochii în lacrimi, mă gandeam la ziua de mâine ca la un miracol râvnit... Așa am adormit.

Capitolul III
Prietenii se leagă

Când am deschis ochii, Șvaițer era lângă borcan. Aștepta să mă trezesc:

– Cum poți dormi când ești pe cale să mori? Haide să te scoatem de aici!

– Noi?

– Normal, suntem prieteni...și chiar îmi place de tine Adelina.

– Încearcă să mă dai jos de pe raft...borcanul se va sparge...

– Și tu te vei tăia în cioburi și te vei răni.

– Atunci vom găuri capacul!
– Cum? Cu ce?

– Cu dinții tăi desigur!

În timp ce Șvaițer se chinuia din greu să mă ajute, eu mă întrebam ce l-a făcut să se întoarcă, ce l-a determinat să mă numească prietena lui și să-și

riște viața pentru mine, cum de abia cunoști o persoană, dar te simți de parcă ai cunoaște-o de o viață și că poți avea încredere în acea persoana și să îi împărtășești cele mai intime secrete.

Șvaițer încerca din greu să deschidă capacul borcanului cu o furculiță când un cutremur l-a făcut să cadă de pe raft.

– Succes, Adelina, vin uriașii!

Cariile din lemn nu și-au revenit încă din spaima de dupa cutremurul ce le-a zdruncinat lumea atunci când uriașul a trântit ușa. Tom este un uriaș cu pielea ca de crocodil, verde cu pete maronii. În ochii săi vezi coșmarul vieții tale. O mână gigantică a cuprins borcanul și involuntar am închis ochii. Când i-am redeschis mă aflam pe masa din bucătărie. Încăperea era cam dezordonată și nu am putut să nu observ pete de mucegai pe la colțuri. Un miros discret de supă s-a făcut simțit, înfiorându-mă. Îmi aducea aminte de oala seculară a bunicii și de rețetele ei minunate, care mă îndemnau să gust; acum nu simțeam nimic altceva decât mirosul morții. Tom tăia zarzavaturile apoi, brusc, se opri și tună:

– Gertrude, vino să adaugi bulionul! Vrei sau nu o supă gustoasă?

– Vin imediat! I-a raspus o voce pătrunzătoare. Tom iși arunca privirea spre mine și mă fixă cu ochii...

– Și cum te numești?

– Adelina.

– Un nume foarte frumos!

Să simți că prietenia a fost predestinată de o forță mult peste puterea noastră de a înțelege... în locul potrivit...la momentul potrivit...magicul se întâmplă...și nu mă așteptam ca locul meu potrivit să fie într-o cămară, iar momentul să fie clipele care îmi vor decide viitorul.

Nu cred că aș fi bănuit vreodată că voi lega o prietenie durabila cu un șoricel. Poți descoperi bunătate, generozitate și încredere în cele mai neașteptate ființe.

– Nu pot Adelina! Capacul e prea tare, îmi tocesc dinții dar nu pot să-l găuresc! Îmi pare rau... Alte idei?

– Alte idei?

– Doar nu o să renunțăm, nu?

– Celelalte idei sunt cam periculoase și o să riscăm mult...

– Ești prietena mea și nu am de gând să te părăsesc!

– Am luat decizia corecta.

– Și ce ai ales?

– Cel mai bun prieten.

Capitolul IV

Cum ajungi in lumea uriașilor

Gertrude își făcu apariția. Era o uriașă voinică și înaltă (chiar și pentru o uriașă), cu trăsături fine și, deși nu mai era tânără, se păstrau urmele frumuseții.

– Gertrude, ea este Adelina.

– Ți-am spus Tom de mii de ori să nu te mai imprietenești cu mâncarea.

– Vă rog, dați-mi drumul! Nu mă puteți mânca!

– Nu mai încerca, fetițo, e în zadar! Tună Gertrude. Dacă țineai la viața ta nu trebuia să te ascunzi printre ciupercile mele cu pete violet!

– Acolo m-ați găsit?

– Da, stăteai zgribulită acolo, cred că voiai să te ferești de ploaie...

– Dar de ce nu-mi amintesc nimic?

– Când te-am găsit păreai lovită la cap... Îmi răspunse Tom.

– Dar pe tărâmul vostru cum am ajuns?

– Drăguță, exista o singură cale: să crezi că ești atât de mic și insignifiant încât toți ceilalți sunt

nişte uriaşi pe lângă tine... Aşa ajungi în lumea noastră!

– Dar eu niciodată nu am crezut că sunt neimportantă! Am vrut doar să caut inspirație în natura!

– Inspirație? Pentru ce ai nevoie de aşa ceva?

– Pentru romanul meu! Sunt scritoare-am raspuns mândră de mine.

– Tu? Scriitoare? Şi un râs îngrozitor făcu să se cutremure casa. Eşti aşa mică... Cum crezi că un copil ar putea să scrie o carte? Şi despre ce scrii tu?

– Despre izvorul culorilor curcubeului... şi despre zâne!

Vedeam pe fața lor neîncrederea.
– Zâne? Curcubee? Asta chiar e o gândire de fetiță imatura!

Simțeam că cerul se prăbuşeşte peste mine... şi eu chiar mi-aş fi dorit să se întâmple asta, ar fi fost mai puțin dureros. Nu mai ştiam ce se întâmplă cu mine. Mă clătinam şi simțeam cum lacrimile îmi curg incontrolabil.

– Acum de ce plângi?

– Se numeşte durere şi vine din inima! Dar nu cred că tu ai aşa ceva!

– De ce? Pentru că ți-am spus adevărul? Strigă Gertrude. Nu vei ajunge niciodată o scriitoare, e doar un vis prostesc!

– Prea frumos ca să-l faci să dispără?

– Nu chiar atât de frumos, Adelina!

Capitolul IV

Adelina şi mai mică...şi mai puțin importantă

Vorbele uriaşei îmi provocau şi mai multă suferință; borcanul părea să se mărească în timp ce eu, deveneam, de fapt, din ce în ce mai mică.

Capitolul IV

Adelina înțelege, evadează şi filozofează

Ei, dar asta era! Când bunicii mei m-au descurajat am încetat să mai cred în mine! Eu la ei țin, iar părerea lor a contat foarte mult pentru mine! Necrezând în mine m-am micşorat şi am ajuns pe tărâmul uriaşilor. Când Gertrude a râs de mine am simțit că o piatră este mai importantă

decât mine şi atunci m-am micşorat şi mai mult... Dacă aşa am ajuns aici, atunci, poate mă voi reîntoarce acasa dacă îmi voi recăpăta încrederea în talentul meu.

– Gertrude?

– Da Adelina!

– Ştii de ce continui să am încredere în mine? Pentru că cei mai importanți oameni din viața mea au facut-o: părinții mei! Şi în timp ce-i spuneam urişei toate acestea, evident, eu creşteam. Mă întorceam acasă.

În depărtare se auzea vocea lui Şvaițer:

– Bravo Adelina! Ştiam că eşti specială! Ai facut ceea ce nici adulții nu au reuşit: ai găsit calea să te întorci acasă!

Am deschis ochii; mă aflam în camera mea. Pe pat stătea ghiozdanul echipat pentru călătorie. Totul era exact aşa cum îmi aminteam. Ceva, totuşi, era diferit: acum aveam încredere în mine, în talentul meu, în reuşita mea. Eram fericită!

M-am aşezat la masă şi am început să scriu aceste rânduri. În fiecare zi oamenii caută cea mai de preț comoara: fericirea. Unii nu o găsesc niciodată-sau, poate sunt atât de obosiți cu căutarea, încât nu o mai observă. Eu cred că pentru a găsi fericirea nu trebuie doar să încerci să treci peste prejudecăți şi răutăți, să ai curajul de a face cea mai importantă călătorie: cea spre sufletul tău!

POEZIE

Orașului meu cu albe flori din piatră

Iana Pancenco
CNER X E

Drag Chișinău,
Tu ningeai când m-ai văzut pe mine prima oară.
Era un decembrie cumplit, iar norii tăi vărsau
fulgi peste ogradă. Mama crede că am mâinile
reci tot timpul din cauza frigului tău de atunci,
așa îți manifești iubirea?

Tu erai soare când am mers la școală prima dată.
Tu erai soare întreg acel septembrie de 2005, mai
ții minte?

Erai o floare în luna mai când aduceai puf pe
străzi și mi-l împleteai în păr.

Tu, ploaie de iunie și curcubeu de iulie, pepene
verde de august si gust de frunze din octombrie,
ce faci acum?

Tu ai fost foc în aprilie 2009. Tu ai fost martor
suferințelor lor și alor mele.

POEZIE

Visai oameni fericiți în nopțile de vară pe la Ștefan și simțeai românește când plimbam tricolorul prin tine.
Poeții îți dedicau poezii umblându-ți parcurile.
Părinții îți cântau cântece, iar eu... eu îți plâng numele azi

Niciodată nu te-am iubit, dar te iubesc acum.

Tu erai o schimbare de dispoziții din 1998. Erai mereu o schimbare, o tragedie a cărui nume îl îngrijesc aici, departe.

Orașul meu cu albe flori din piatră, al cărui ceai îl râvnesc acum, și ale cărui melodii foșnesc în capul meu de octombrie ieșean, să știi că îmi ești drag de-acum un an, și dacă aș fi știut, te-aș fi îndrăgit de mai devreme.
Cu dragoste, mâini reci și dor care mușcă, eu – fata de Decembrie.

Agonie

Bianca Bădărău
CNER IX A

E goana nesfârşită după încântare
E pretutindeni, vârtej fără scăpare.
Te învăluie şi te ademeneşte
Spre rea crezare.

Totul e nou, din generație în generație,
Dar asta-mi pare a fi o incantație
Şi simt că demoni răi şi păcătoşi
Vin în migrație.

Căci oamenii fac lucruri interzise
Şi dau în judecată legile nescrise.
E doar o amăgire sau într-adevăr
Negura vremii-i amețise?

Şi omul parcă este pui de vânt,
Se zbate-n agonia vieții ca s-ajungă
sfânt.
Eu nici nu sper la nemurire, ca şi când
Cuvântul meu din ceruri ar fi frânt.

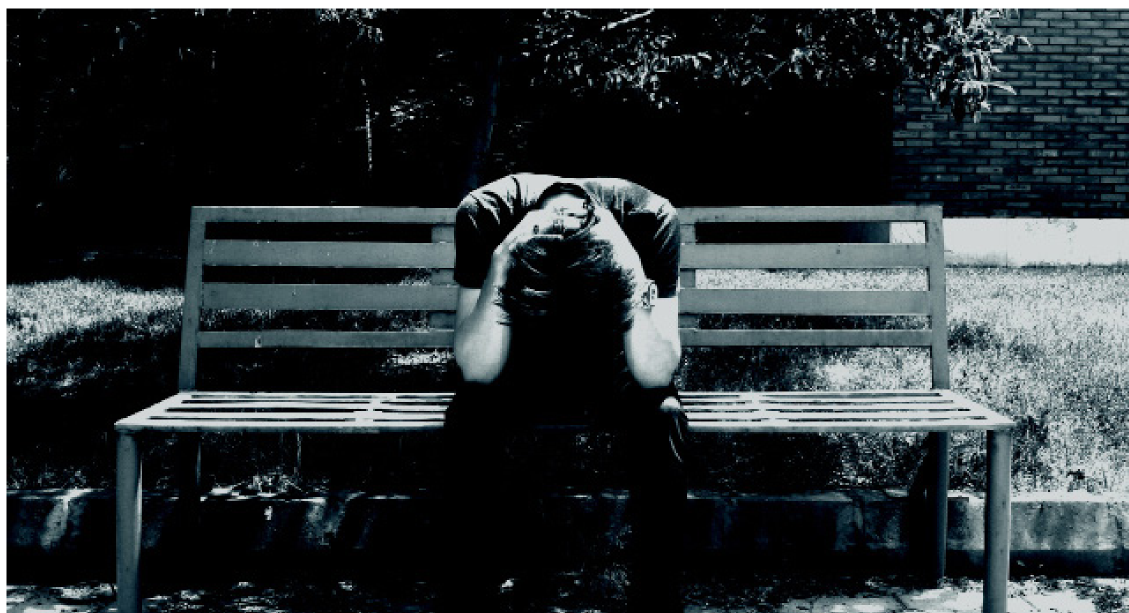
Alinare

Iancu Crăciun
CNER VI C

Vântul pune stapanire pe trup,
Iar cuvintele dure pe suflet.
Alinarea este ceaiul cel mai cald
Care ne încălzeste in zilele ploioase
Mohorâte și furtunoase.

Într-un mod misterios
Răutatea a corupt ce era frumos
Devenind totul un loc
Lipsit de soare, lumină sau foc.

Singurul loc de refugiu este în parc
Acolo unde cu siguranță toți am stat
Locul de pe bancă,
Locul cel mai îndepărtat
Unde bunătatea și puritatea s-au
refugiat
Așteptând cu nerăbdare
Să mă întorc cândva
Și să le citesc din inima mea.

Cadou

Mocanu Diana-Paula
CNER IX A

M-ai întrebat ce cadou vreau de ziua mea,
ți-am răspuns făr'd-ezitare inima ta.
Conştincios,ai început să cauți prin magazine
acel ceva să mă mulțumească pe mine.
Pentru început,ai intrat într-o florărie,
dar inima ta era ofilită.
Apoi,ai încercat într-un anticariat,
dar inima ta era dintr-o ediție veche,
cu multe greşeli necorectate şi cuvinte nespuse.
Deznădăjduit,ai intrat într-o cafenea,
ți-ai comandat inima ta îndulcită
şi ai savurat-o privind la ploaia de afară.
Când ne-am întâlnit în parc
să-mi spui "la mulți ani"-
în timp ce stăteam lipiți sub umbrelă-
mi-ai mărturisit:
nu ai niciun cadou pentru mine,
nicăieri inima nu ți-ai găsit
iar eu ți-am spus "caută în tine!"
După ce ai răscolit atent prin ființa ta ai spus "Nu mai e deloc.
Se pare că inima mea nu mai e în stoc"

Trebuie că ți-ai dat inima în dar de prea multe ori,
încât eu,de ziua mea, trebuie să mă mulțumesc cu nişte flori.

Frământări

Mădălina Mazuru
CNER X E

E goana nesfârşită după încântare
E pretutindeni, vârtej fără scăpare.
Te învăluie şi te ademeneşte
Spre rea crezare.

Totul e nou, din generație în generație,
Dar asta-mi pare a fi o incantație
Şi simt că demoni răi şi păcătoşi
Vin în migrație. Frământări

Căci oamenii fac lucruri interzise
Şi dau în judecată legile nescrise.
E doar o amăgire sau într-adevăr
Negura vremii-i amețise?

Şi omul parcă este pui de vânt,
Se zbate-n agonia vieții ca s-ajungă
sfânt.
Eu nici nu sper la nemurire, ca şi când
Cuvântul meu din ceruri ar fi frânt.

Valuri prin minte

Catrinel Hăisan
CNER X E

Mi-as da o viata,
Un an macar,
Sa vii sa bati
La mine-n geam
Sa-mi spuii ca va fi din nou
Ce-a fost odata
Un tablou.
Un gand prea mare
Sa-ti doresti
Tu doar pe mine
Ma iubesti
Ma vrei acum,
Dar nu de tot,
Nu stiu cat am
Sa mai suport,
Sa vii, sa pleci,
Sa ma doresti
Si pan' la urma
Tot sa pleci.

POEZIE

Departe

Andrei Florean
CNER X C

Păşesc
Singur pe drum
Şi privesc
Departe, la fum.
Deşi nu calc prea des pe-aici,
Pe-aleea clipelor întunecate,
Eu ştiu că oamenii apatici
Au şi ei păcate.
Privesc pământul cenuşiu
Al clipelor-ngropate
Şi nu vreau să dezgrop deloc
Momentele ratate.
Şi vreau să iau foc,
Dar nu cer apă, ci noroc.
Şi vreau să mă scufund,
Dar nu cer să mă ascund.
Deşi am mai trecut pe-aici,
Nu pot să nu simt nimic
Când văd la suprafața moale
Amintiri ce-mi dau târcoale.
Şi la fiecare pas,
Simt ceva in talpă.
Se aude câte-un glas
Care-mi cere să-l dezgrop.

Dar am mai păşit pe-acolo
Şi deşi ştiu c-o să treacă,
Simt o oarecare frică
Şi o ezitare mică.
Poate azi e ziua-n care
Rămân aici, pe-un drum lăuntric,
Desculț, pe-un sol caustic
Şi-mi aduc aminte, iară,
De acea durere clară
Şi de țipetele surde.

Însă nu ezit prea mult
Şi îmi amintesc usor
Să n-ascult de glasul mut
Şi să merg departe iară,
Către fum.

Flacără distantă,
Cu lumină caldă,
Focul de departe
Nu m-ascunde, nu mă arde,
Ci mă apără de toate,
Mai ales de clipe grele
Şi alei intunecate.

Mi-ai condamnat mintea la iad

Catrinel Hăisan
CNER X E

Ai padurea-n ochi
Si marea-n gand,
Ma faci sa plang,
N-am mai facut asta demult
Si-acum ce vrei?
Te crezi vreun sfant?
Esti doar un diavol pe pamant
Sau cel putin
La mine-n gand.

Amar

Ecaterina Vasilache
CNER IX A

Revoltă pentru nimic,
Acesta este numele actului pe care îl prestăm
În dezordinea asta de umbre-n asfalt.
Ne agităm mai rău ca albinele în stupul ars
și fumegând
și nici nu știm ce vrem.
vrem o schimbare, poate,
sau pliculețe de speranță
să ne mai aromăm cafeaua amară
și plină de dezgust a națiunii noastre
așa dezorientate.

Cădem în manipulare.

Pădure de ciment și asfalt

Ecaterina Vasilache
CNER IX A

Sunt fiica pădurii de ciment și asfalt,
Blocurile îmisunt copacii,
Iar străzile, drumuri ce străbat sălbăticia.
Monștrii de pe aceste drumuri rag cu furie
Și sunt controlați de stele verzi și roșii.
Nu mai pot respira prin acest dezastru.
Cântecul oamenilor pierduți
În sălbăticie și gânduri
Este aproape perfect,
Dar răzvrătiții pădurii,
Cei ce nu se lasă controlați de monștrii,
Strică perfecțiunea operei.
Ei cântă propriul cântec
Departe de monstruozitatea celorlalți.
Eu, fiica pădurii de ciment și asfalt,
Sunt o răzvrătită ce nu mai rezistă.
Vreau să exist în pace,
Să aud păsările ciripid,
Nu răgetele monștrilor din tragic.
Să respir fără teamă
Să admir fiecare minut al existenței mele.
Sunt gonită din toate părțile,
Monștrii mă amenință
Iar cântecul oamenilor mă dezgustă,
Doar eu și ceilalți răzvrătiți ai pădurii
Cei liberi,
Încercam să nu intrăm în transa cântecului.

Oameni

Ioana Murgu
Studentă UMF

POEZIE

Mă uit de sus
la o altă specie.
La griji pentru nimic,
Vieți irosite,
Fețe triste.
Promovăm banalul
şi aplatizarea:
"Suntem toți la fel".
Instinctele primare
ne conduc acțiunile,
Iar noi ne pierdem
undeva
la începutul drumului.
E haos
şi mizerie,
nu ascultăm nimic
nou,
ne doare
mintea
să concepem complexitatea.
Ne plângem mult,
Dar în final
ajungem să
realizăm că
tragem chiar noi
jugul ideilor pe care
le-am condamnat.

Ninge,
ne acoperă repede sufletul,
Să nu murim singuri,
Să ne spele păcatele
iarna asta albă;
ninge monstruos,
până ajung fulgii tăioşi
să se cuibărească după inimile
noastre bolnave,
să înțepe demonii ce se ascund
în noi, să-i alunge,
măcat ei...

E 10 acum,
cresc în mine temeri
uriaşe,
se zbat pentru
putere!
Vor să iasă,să
zbiere,
să domine
tot.
Ninge...
Să ningă pe mine!
Să-mi spele iarna toate păcatele,
Să cânte în mine ninsoarea,
Să-mi alunge demonii,
Să-i risipească,
Să mă scape de
noaptea din mine!

Hai,
lasă-ți inhibițiile
la începuturi.
la mese te cheamă
mirosul tare
de Cuba Libre
Şi fumul dulce...

Te aştept lângă mine.
Vino spre dimineață,
Să facem un cuvânt nou,
la răsărit...
Sau o cafea.
Să ne bem disperați
Amintirile,
Să aprindem
scântei,
cu fiecare zâmbet.

Dimineața

Ioana Murgu
Studentă UMF

Dimineață. Nici nu mai ştiu bine ce mă doare:
capul, spatele, sau conştiința.
E mai. Cafeaua e prea slabă dar nu stau să mă întreb
dacă merită sau nu să o beau.
E linişte.Pâlcuri intregi de verdeață răsar de după blocurile din fața mea.
E răcoare.Candela a ars pe jumătate, iar acum îşi dansează domol ultimii paşi.
E fum. Mintea mea se mişcă mai repede decât mine.
Sunt vise, închipuiri.
Eşti tu.
Suntem noi.
E aseară, e azi...nici nu mai ştiu,
E bine.
E dor.
Şi mult soare.
Mă lămuresc abia
când fumul s-a risipit:
Mi-e milă
Mi-e somn
Mi-e silă.
Mă dor toate,
de la conştiință în jos.
Mi-e puțin frică
de azi.
Mi-e puțin scârbă de mâine.
Mi-e puțin poftă de ieri.
Şi mi-e dor
De demult!

POEZIE

Lasă-mă

Ioana Murgu
Studentă UMF

Nu vreau nimic uneori
Mă gândesc doar
Ce-am avut și ce-am pierdut,
Mă gândesc să plec,
Dar de data asta de tot.
Mă gândesc să sper,
Dar îmi pare stupid
Mă gandesc...
La tot uneori
Și mi-e teamă că nu mă cunosc destul
La tot...
Și simt că nu, nu pot să fac
Să fiu
Nimic.
Ajută-mă!
Cineva...
Să ies din pana aceasta
Dar te rog, grăbește-te,
Pentru că simt că ma schimb
Și mi-e frică să nu uit
unde să mă întorc.

Decor de vară

Ioana Murgu
Studentă UMF

A plouat slab și de nicăieri,
niciunde.
Străina stă parcă de veghe
La baza felinarului
aproape stricat.

Dacă străinul
Sunt eu,
străină ești
Tu,
Dacă
Eu!
Eu sunt străină!!!
Străin ești
Tu!
hai să fim
doi
străini.
Înstrăinează-mă,
Căci uit!
Și vreau,
vreau
să te văd doar pe tine
până mă sting în neștiință.

Într-o zi...

Ioana Murgu
Studentă UMF

Nu, nu plânge!
O să   tergem tot
În curând o să treacă
Şi nu vei mai ști
Ca am fost
A ta.
În curând
O să se ducă
Totul,
O să suflăm cu nervi
Peste amintiri,
Pentru că nu e ușor acum
Şi vor pleca...
Într-o zi...
Da.

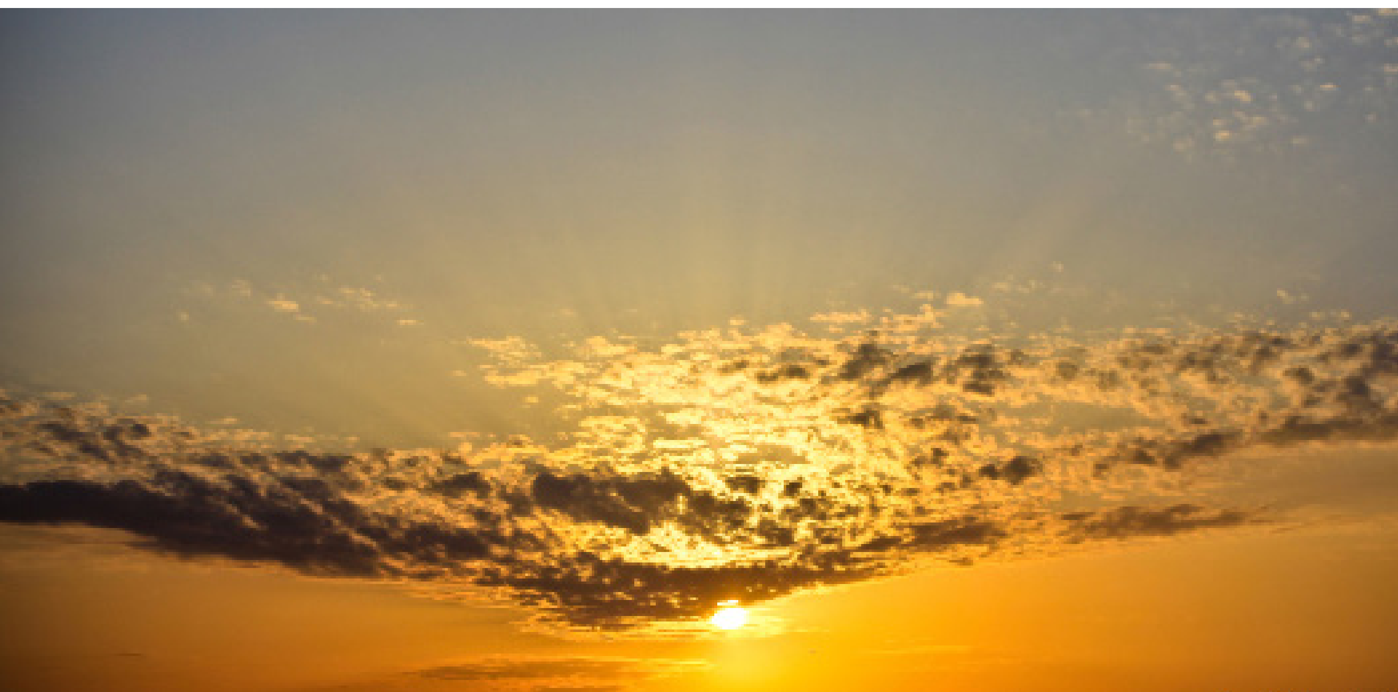
Într-o zi
mă voi plimba
uitucă
peste tot,
cu oricine.
Voi purta conversații goale
cu oameni goi
Şi tu vei trece
pe lângă mine
Iar eu...
nu te voi recunoaște.

Nu vreau să vină
„Într-o zi"..

Briza verii

Ioana Murgu
Studentă UMF

Ţii minte când îți
spuneam
Că tu
Mă duci
Peste tot?
Ei bine
Astăzi
Am fost...
În cireșe
Și flori
Unde vezi
verde,
Să știi
Că sunt eu
Și cresc.
Unde auzi
vânt,
Să știi că sunt eu
Și mă bucur de libertate.
Unde simți
ploaie
Să știi că sunt eu
Și mi-e dor...uneori.
Dar să nu uiți
Că am reușit să
fiu peste tot!
Voi fi și în cireașa din mâna ta,
Cândva, când nu te vei aștepta.

August în suflet

Iana Pancenco
CNER X E

Nu a plouat de ceva timp, iar eu nu mă simt bine de mai mult. El mușcă din mine și mă doare. Am uitat de starea de fericire pe care o simțeam acum câteva luni.

Dar eram fericiți, nu-i așa? Spune, oare nu eram noi toți fericiți acum câteva luni?

Când mâncam înghețată prin parcuri și provocam obrajii la râs, iar stomacul nostru era plin de chifle și ciocolată, spune-mi, oare nu eram fericiți?

Aveam picioarele învelite în durere, dar eram prea copleșiți de armonie ca să evidențiem acest lucru, străzi umblate de zece ori pe seară și oameni trecători, nesemnificativi.

Cântam „Dragostea din tei" și melodii patriotice noaptea, iar vocile noastre răsunau printre copacii ce înveleau orașul verde, te rog, spune-mi că eram fericiți.

Ții minte emoțiile de acum câteva luni când trebuia să mă văd cu tipul pe care îl plăceam? Ții minte că ai mers cu mine, iar eu tremuram de frică și voiam să mă întorc acasă?

Stăteam noaptea până la 4, culcate pe iarba din grădina mea, ne uitam la filmulețele de după concert și ne aminteam de privirile tipilor din sală.

Să știi că nu mă simt bine de ceva timp, și nu cred că pot explica acest lucru. Ultima dată fericirea îmi umpluse capul și se pare că mă bucurasem mult prea tare. Acum mă bucur de vișiniul de pe buzele mele și frunzele care coboară și se împletesc în șuvițele de păr maroniu.

Hai, spuneți-mi că am fost fericiți acum câteva luni, când augustul bătea în geam și pepenele verde ne aștepta noaptea pe masă.

POEZIE

Nu am nevoie...

Ioana Murgu
Studentă UMF

Stupefierea şi dezamăgirea
îmi sculptează sufletul,
până nu va mai rămâne din el
decât stupefiere şi dezolare.
iar eu, cea care eram,
O să ajung
galbenă,
Când boala
o să-mi sfărâme conştiința
Şi n-o să mă mai recunoască
nimeni.
Când
viața va fi la fel de rară
cum e ozonul
deasupra Antarcticii.
Şi o să-o dozez.
Poate două minute
pe zi.

Dacă nu,
măcar odată
la două zile.
Când oamenii
vor trece pe lângă mine
Şi nu vor putea privi
dincolo de chelie.
Nu am nevoie
de mila voastră.
Sunteți cu
toții arizi şi
sterpi!

Vă dor prea mult hainele
şi genele false,
vă obosesc organele apatice,
învățate să nu lucreze,
Nu vă mişcă nimic,
recunoaşteți!
Eu plec mâine,
mâine rămâneți
voi, înrăiți si galeşi.
Nu, n-am nevoie
de milă...

Sufletul ascuns al lucrurilor

Ioana Ghimpu
CNER VII D

Ştiţi voi oare
Câte secrete are,
O carte zâmbitoare?
Poveștile pe toate
Le-aduce de departe...!

De la furnici, pitici
Şi gândăcei mici;
De la...o piatră oarecare
Şi de la vrăjitoare
De la copaci și codri,
Pân'la zorii munților!

Voi...credeți că în carte
Sunt doar povești furate,
Dar după copertele viu colorate
O mare de povești deșirate.

Păi...vedeți, voi copii,
Coala nu este doar o foaie
Pe ea poți scrie o scrisoare
Spre un loc greu de pătruns
Conținând cuvinte de ajuns,
Cu ajutorul viselor,
Spre sufletul ascuns al lucrurilor!

Ninge

Ioana Murgu
Studentă UMF

Ne acoperă repede sufletul,
Să nu murim singuri,
Să ne spele păcatele
iarna asta albă;
ninge monstrous,
până ajung fulgii tăioși
să se cuibărească dupa inim-
ile
noastre bolnave,
să ințepe demonii ce se as-
cund
în noi, să-i alunge,
măcar ei...

E 10 acum,
cresc în mine temeri
uriașe,
se zbat pentru
putere!
Vor să iasă, să
zbiere,
să domine
tot.
Ninge...
Să ningă pe mine!
Să cânte în mine ninsoar-
ea,
Să-mi alunge demonii,
Să-i risipească,
Să mă scape de
noaptea din mine!

Zgomote

Ioana Murgu
Studentă UMF

Aud.
Afară.
În noaptea de mai abia apus,
Sunet alb
de maşini
cu piese ce se zdruncină
în carcasele lor grele.
Iar acum,
Aud creionul,
Vag,
Cum îmbracă tot ce aud
în cuvinte,
Ca să pot auzi totul, din nou,
mâine!
Sau peste două zile...
Sau când voi avea nevoie de puțină liniște.
Să-mi amintesc de cuvinte,
de nopțile de mai abia apus,
de creionul meu vechi ce zgâria asurzitor pagina,
Să-mi aduc aminte că nu suntem decât nişte
sunete, învelite în cuvinte mari,
pe care unii le repetă la nesfârşit,
nu pentru că le-ar înțelege neapărat,
ci pentru că nu ştiu cum să scape de ele.

Trecător

Mocanu Diana-Paula
CNER IX A

Câteodată simt că ar trebui
să mă părăsesc,
din mine să păşesc
pentru o perioadă;
să mă pot analiza
ca un oarecare:
să-mi văd chipul,
mersul,gândul
lacrima şi
vorba.
Să-mi fac autoportret pe retină,
şi să-m scriu notiță:
"scapă de rutină"
Să trec pe lângă nepăsătoarea de mine
şi să-mi şoptesc:
"pune-ți toate tristețile în rime.
Zâmbeşte mai mult,
te-ncrede mai puțin,
nu te sfii să plângi
când sufletu-ți-e plin".
M-aş opri pe stradă
Şi m-aş întreba de o adresă
pe care inima mea o păstrează
în cele mai întunecate
cartiere ale sale.

Iar după ce voi fi făcut
toate acestea,
m-aş întoarce înapoi în mine
şi poate aşa m-aş înțelege mai bine.

Toamna

Elias Zafiris
CNER XI E

toamna devreme
cu palmele uscate, cu ochii ațintiți spre stele
cu buzele crăpate, cu singurul tău destin
zdrobit între ele
când toate băncile sunt reci
te aşezi cât mai departe

tu nu eşti altceva decât o frunză
în bătaia lunii
o frunză purtată de vânt
pe o parte şi pe alta
până la capătul lumii
printre maşini şi felinare
maşini de neon şi felinare cu roți
printre camioane şi interminabile autostrăzi
printre baruri asaltate de regi. nu de hoți.

toamna devreme
când toate gândurile tale se îneacă în durere
când frigul îți zgârie pielea
şi dumnezeu ezită să rupă tăcerea
încă o dată

toamna devreme
cu palmele pline de stele
îți arunci viața întreagă. şi cerul.
în buzunarul gecii de piele

toamna...
s-a făcut târziu
mult prea devreme

Legenda Soarelui

Zară Mihnea Tudor
CNER VI C

Stelele au aprins bolta cerească, cernind peste lume un văl de lumină stinsă. Naturea își culca fruntea în leagănul orizoltului și se lăsa mângâiată de suflarea blândă a lunii. Munții își alintau tâmplele cărunte și își așezau poalele înverzite ca într-o reverență.

Pe când toate ființele, de la ica furnică până la ursul brun, alunecau în somnul dulce, numai un pui de vultur privea pierdut în luna uriașă și albă. Simțea, ca în fiecare noapte, dorința nestăvilită de a se scălda în razele sidefii ale acesteia și de a zbura pentru a o îmbrățișa. Visa mereu la această eliberare, astfel că nici nu își dădu seama când își luă zborul din cuib, lăsându-și în urmă mama și frații. Simțea în aripi vântul dulce ce îl purta spre perla bolții. Satele apașilor deveneau din ce în ce mai mici, pe măsură ce curajul său era tot mai mare. Uitase de mamă și frați, simțind că este tot mai aproape de cea care îl ademenise în atâtea nopți. Fericirea îl amețea și gustul biruinței îi invada simțurile. Astfel, nu ăși dădu seama când luna îl îndemnă să se îndepărteze... Venea regele Soare, cel ce o iubise, dar a supus-o la singurătate deoarece nu se pureau întâlni vreodată. Micul vultur fu îngițit de vâlvătaia zorilor și se pierdu în văzduh. Aripile i s-au topit asemeni lui Icar și s-au transformat în văpăi calde ce zburdau spre piscurile munților, unde îl așteptau mama și frații.

În fiecare zori de zi puiul de vultur, acum rază de soare, își mângâia mama și îi șoptea povestea. Aceasta privea deznădăjduită către soare și implora îndurare pentru a-și mai vedea ,ăcar o dată fiul. Se aruncă înverșunată spre astrul clocotit de patimă, dar un val de căldură o străpunse. Atunci își zări fiul ca prin vis, dar trei pene de vultur căzură în cuibul din munți. Erau pecetea iubirii între mamă și fiu.

Nu va mai fi nimic

Elias Zafiris
CNER XI E

nu va mai fi nimic din ce a fost,
iar eu, în nebunia mea, te învățasem pe
de rost..
ca pe o poezie, te privesc în palme,
sprijinit de un panou publicitar
lângă şosea
te visez în toate maşinile care trec;

nu pot să zbor
nu pot să merg
sunt consacrat să te aştept la semafor

şi noaptea
te visez în toate luminile care se sting
şi nu pot să te mai caut
decât cu infraroşu
nu va mai fi nimic-
-sufletul stă la semafor,
dragostea trece pe roşu.

eutuu

Elias Zafiris
CNER XI E

Din eu am dezlipit e
şi am lipit t,
apoi ai plecat
şi a rămas doar u

şi seamănă cu o prăpastie.

Eu ți-am spus să ai grijă

Elias Zafiris
CNER XI E

îți mai aduci aminte care erau planurile?
mai ții minte cum trebuia să se termine totul?
mai ştii cum arătau valurile?
mai ştii cât de riscant părea înotul?

sunt ferm covins că ai uitat
şi asta nu înseamnă altceva
decât că s-a terminat
s-a zis cu noi, cu amândoi
cu tot ce-a fost şi trebuia să fie
cu toate poveştile de dragoste, cu toate clipele
de nebunie

ei bine, nu aşa trebuia să se termine totul
ca o mânie care nici n-a meritat efortul
ca un vapor ce părăseşte astăzi portul
şi tinde să o ia în jos
valurile rup tribordul

eram făcuți să rezistăm chiar şi pe furtună
de ce nu m-ai crezut?
de ce mi-ai dat drumul la mână?

PORTRET DE SCRIITOR

AVENTURA UNEI FRUNZE

Zară Mihnea Tudor
CNER VI C

Sub soarele tot mai palid natura se pregătea pentru festivitatea de întâmpinare a "zânei melopeelor", împodobind copacii cu cercei roșii ca focul și ghirlande ruginii. Viile și-au pârguit strugurii și au împrăștiat în jur aroma mustului.

În forfota pregătirilor, doar o frunză încă proaspătă privea uimită cum în jur totul intra într-o metamorfoză irezistibilă. Se întreba care este rostul său în această lume în care timpul își număra mult prea repede secundele. Încă nu găsi răspunsul atunci când o pală de vânt o ridică în văzduh, arătându-i încă o dată cât de neînsemnată este. Necruțătoarele aripi de argint ale vântului au purtat-o peste ape și munți, peste metropole și deșerturi, ca mai apoi să o arunce pe coama unui nor. Nici nu apăcă să-și odihnească gândurile, când fu suflată către un ținut necunoscut, dar care îi dădea un sentiment plăcut de siguranță și căldură. Era în Olimp, muntele unde domnea veșnicia. Micuța frunză se înfruptă din nectarul zeilor și înțelepciunea Atenei, descoperindu-și astfel menirea pe pământ. Când sulița iernii o străpunse, era pregătită să-și împlinească destinul. Astfel, căzu lin spre pământul albit de bătrânețe și fu cuprinsă de fireasca metamorfoză.

Acum frunza era o stea, parcă mai frumoasă și mai senină decât suratele sale. Aluneca încet din bolta argintie,desprinsă parcă din veșnicia timpului șă făcea cu ochiul chipurilor de la ferestre, anunțând sosirea Crăciunului. Astfel se sfârși marea aventură a frunzei care a pășit dincolo de pragul posibilului, murind spre a renaște și a împlini dorințele nerostite ale muritorilor.

LEGENDA PETALEI DE TRANDAIR

Zară Mihnea Tudor
CNER VI C

Aseara, sub clar de lună, mi-am privit lumea din podul palmei și mi-am dat seama că nu îi mai găsesc conturul. Oare am pierdut-o? Sau își întinde aripile spre nemărginire, pregătindu-se de zbor? Am chemat-o...dar mi-a răspuns doar ecoul. Ar trebui să mă înspăimânte nelimitarea și aventura de a răscoli necunoscutul?

M-am transformat în petala unui trandafir și am pornit timid în cautare-mi. M-am lăsat purtat spre nicăieri, pe aripile străvezii ale unui vânt cuminte. Am zburat în neștire, iar în fața ochilor mi s-au deschis orizonturi necunoscute, pline de mister. Istoviți, am poposit la streașina unei case ce părea de când lumea, în care locuia o batrână care nu avea lumină pentru a-și însenina nopțile.

Atunci mi-am rugat prietenul să-i dăruiască ei strălucirea mea, deși știam că fără scânteia din ochi m-aș stinge ca stelele topite de soare. Dar oare nu era mai importantă fericirea ei decât frumusețea mea? Înduplecat, adierea vântului a suflat cu amărăciune peste ochii mei și, ca prin minune, strălucirea lor a fost risipită peste căsuța sărăcăcioasă. În câteva clipe totul s-a transformat într-un bordei cald, luminos și primitor. Am pornit mai departe în călătoria noastră, vântul pțtin camîîndoielnic, iar eu mai trist la gândul că lumea mea nu mai semăna cu cea din poveștile cu Zâne și palate somptuoase. Am străbătut nisipuri și mări, prin arșiță și furtuni, peste pustietăți și războaie, până când am poposit pe umărul unui scriitor cu fruntea întunecată și tâmplele încărunțite.

Mare ne-a fost mirarea când ne-am data seama că prozatorul avea mintea și sufletul pustii și nu mai știa a grăi povești ca odinioară. Atunci mi-am rugat prietenul să-i dea lui înțelepciunea mea. Dar vântul s-a îndoit de hotărârea mea, știind că astfel nu îi voi mai putea spune povești în fiecare seară și nu va mai adormi legănat pe aripile viselor. Dar istorisirile scriitorului puteau fi citite de o lume întreagă, pe când gândurile mele nu. Astfel, mai important era ca acest om să își împlinească menirea. Cu amărăciune, vântul suflă asupră-mi și, ca prin magie, pana din mâna scriitorului începu a așterne cu repeziciune slove de aur pe mantia filei. Cu sufletul tremurând de fericire, am plecat mai departe la braț cu vântul. Când am ajuns la capătul lumii, unde nici fir de iarbă nu creștea, nici rază de lumină nu pătrundea, totul era înmărmurit de groaza întunericului. În această pustietate sălășluia o biserică scufundată în tăcere, în care nici tânguitul clopotului nu se mai auzea. Am împietrit în fața imaginii sinistre ce s-a despletit înaintea noatră. La poarta bisericii stătea o mamă frântă de durere, ce își strângea la piept pruncul fără suflare și îi îngâna un cântec de leagăn. Sfâșiat de suferința mamei, i-am cerut vântului să mai răsufle o dată, iar viața mea să o dea pruncului. Iar vântul a încremenit, gândind că eu...o petală de trandafir, am fost singura ființă ce m-am bucurat de adierea sa și i-am ținut companie în lumea întreagă. Cu lacrimi în ochi, a suflat pentru ultima oară peste frântura de trandafir. Petala mai reuși să vadă doar cum copilul deschide ochii mari și zâmbește sub sărutarea blândă a mamei. Apoi căzu frântă la pământ. Lumea a fost străpunsă de soare, clopotele au ânceput să bată, copacii să înflorească, iar în locul unde petala căzu fără suflare a răsărit un trandafir rubiniu. Acum, vântul cel cuminte hoinărește prin lume și șopteste tuturor legenda petalei de trandafir.

Dimineața, sub mângâierea jucaușă a razelor de soare, mi-am privit lumea din podul palmei și mi-am dat seama ca are conturul unui vis.

STRIDENT

Ecaterina Vasilache Tudor
studentă UMF

E luna mai, soarele mă arde ca într-un cuptor. Un mac se veştejeşte leneş pe ogor. E ora 2; nimic nu e sonor, nici greierii-viorile nu îndrăznesc să îşi asmută asupra seninului surâzător. O lumanare galbenă-şi înmoaie petalele in iarbă, pe ea suind cu greu mi se ridica orgoliul pentru a privi în cer, spre stele si încă dincolo de stele, dacă ar putea, să lase veşnicia-n urma mea şi să se-nalțe țanțoş catre iele şi către mândre zee, iubite azi suav, de către Pau. În lan e-o linişte cumplită. Furtunile-s în munți şi munții poartă luptele în nori şi... pierd mereu... deasupra noastră, astăzi, se revarsă pietriş şi apă izvorâtă chiar din cer. Depărtări, dorințe şi iubiri perene, un vânt nebun le-a luat pe toate în gheare şi, îmbătat de pace, le-a sculptat în piatra hotarului uitării, purtându-le tocmai în munți, acolo unde natura toată L-a prins pe Dumnezeu de un picior, şi-L trag la vale ca să îl inece în apa limpede pe care-a zămislit-o în izvor. Iluzii multe, năvăliri precoce, dar ce contează furtunile dintru apus. La noi, în lan, e cald şi linişte deplină, iar surde lupte duse acum în cer nu ne privesc pe noi, decât dacă-ntr-un fel, arhanghelii ne cheamă la război.

Compatrioți cu furci, fierăstraie se-ndreaptă agale, ezitând duios către un vest şi-un soare ce astăzi a apus după un deal, fricos. În sat, rămân femeile văduve ce-şi trag suflarea de pe azi pe-eternitate, suflându-şi nasul în batiste înflorate, simțind cum parcă vantul începe să le sufle-n spate dorințe perisabile de altă dată.

Conflictele din noi azi au plecat; bărbații şi-au lăsat căciulile în sat, spre Tine, Doamne, luminile au intentat, seninele crâmpeie astăzi s-au sfărâmat în cioburi sângerii, care-au aflat un loc în munții veşnici ce s-au cufundat în neagre furtuni de pasiuni aprinse, în ploi torențiale, dorințe... stinse.

Crăpat de ziuă, astăzi s-a făcut lumină. Păcat că scrumul nu s-a spulberat, cuptor e înapoi, şi-n suflet... speranța s-a coagulat.

Pe drumul şerpuit spre vale fustele negre vâjâie strident, nepotcoviții cai duc în spinare desagi cu sufletele răstignite-n accident.

În sat e-o linişte cumplită.

MAGIE DE CRĂCIUN

Zară Mihnea Tudor
CNER, VI C

Cerul atârna greu precum smoala peste satul acoperit de pătura albă croită de ger. Copacii erau parcă desenați cu tibișir și străluceau pe marginea drumurilor ca de ață. Zăpada îmbrobodea casele cu o basma călduroasă casele fumegânde.

Spiritul Crăciunului intră pe furiș în sat și fu întâmpinat doar de zâmbetul înghețat al oamenilor de zăpadă. Clinchetul vesel al râsetelor de copii și colindele ce se înălțau spre văzduh prinzându-se înportativul stelelor, păreai a-i ura călătorului un "Bun venit!". Hoinărind din casă în casă, își lipea răsuflarea aurie de ferestrele împodobite în flori de gheață și privea cu blândețe la șotiile copiilor. Spiritul Crăciunului își hrănea sufletul cu fericirea acelor familii care împărțeau un codru de pâine copiilor îmbujorați. Dacă nu ar fi fost ei, atunci călătorul nu ar fi existat.

În mijlocul satului găsi o casă mare și bogată, dar care dormea scufundată în tăcere deplină. Aici liniștea împietrită nu era tulburată de niciun chiot de copil. Spiritul Crăciunului se furișă în casă și mare îi fu tristețea când văzu stăpânii trăindu-și zilele în solitudine, dar scăldați în averi și podoabe. Deși păreau a duce o viață îndestulată, privirea le era tristă, iar sufletul încărcat de o dorință nerostită, ascunsă în ungherele inimii.

Se simțeau ca niște călugări uitați de vreme și de ei înșiși într-o lume seacă și aridă. Deși niciunul dintre ei nu cuteza a-și rosti dorința, călătorul știa că deșertul din sufletele și casa lor putea fi udat doar de râsetele și chicotelile unui copil. Atunci, înzestrat cu magie, Spiritul Crăciunului a adunat lacrimile celor doi singuratici, pulbere de stele, doi cărbuni din buzunarul unui om de zăpadă, căldura din vatră și clinchet de clopoțel, a suflat de trei ori asupra lor și a plămădit un prunc a cărui zâmbet a luminat locașul. Într-o clipă, viața celor doi s-a umplut de veselie și împlinire sufletească.

Odată cu zorile, întregul ținut fu invadat de armonie și echilibru, iar cei doi se simțeau împliniți, înțelegând ce este fericirea. Când suntem copii, echilibrul ne sunt părinții. Când ajungem adulți, ne regăsim armonia în copii, iar în floarea bătrâneții trăim prin șotiile nepoților.

TABLOU DE IARNĂ

Ecaterina Vasilache Tudor
studentă UMF

Ninge plăcut,ca-n povești. Ninge și satul visează,pădurea doarme profund;e noapte,e frig și e ceață.Intru tacută,călcând în picioare zăpada;clinchet de metal ascuțit inundă sufletul trist.Posomorât este cerul nocturn,e frig și e ceață.Aș vrea sa zbor spre pământ,dar mi-e teamă de gheață.Plăcută toropeală pătrunde printre copacii anoști;e negru văzduhul cu totul,e grea ninsoarea ce cade.Ea cade sacadat și încet,cade s-așterne-n perdea,simt străbunii cum urlă,dar cerul nu vrea să se crape-n lumină,să lase stafiile reci să vegheze pădurea,să ne dea povețe cerești. Un cerb caută-n liniștea adormită de-acum poate-un gând,poate-un crud petec de iarbă uitat in iarnă,dar pleacă-napoi șchiopătând,lăsând in urmă doar negru.Uitarea-i întipărită în peisaj.Ninge,e frig și e ceață,simt cum izvoarele-ngheată;uit drumu-napoi și mi-e teamă că negura mă va prinde din urmă,că noaptea va pătrunde în suflet;e frig și burează.Aud orologiul cum bate;e ora trei,este noapte;stelele-și ascund strălucirea,fantomele-și plâng despărțirea de patria mamă-iubirea. Mi-e greu să visez ce lumină mai poate răzbi-n întuneric.Mi-e frică,mi-e frig,și de mâine mă mut in pădure cu trupul. Suflarea e inghețată;nici iepuri,nici vulpi nu-mi alină pustiul din suflet de gheață și nici corbii nu-mi impărtășesc delinul.Zăpada intactă visează.

Durerea e vie, zvâcnește cumplit,îmi fierb ochii-n orbite,iar timpanu-mi pocnește subit. Letargie,te intorci către mine; de ce și când ai plecat?Nu știu ce se vorbește-n sat despre mine, dar azi am plecat.Ciudat că te-ntâlnesc acum, pare că au adormit și-au visat.Se poate să merg fără sens,doar zăpada va ști secrete ce-n urmă-am lăsat.Frigul mă-mprejoară,mă strânge cumplit; mici aburi zbuncnesc risipit din buzele-mi reci fugind la strămoși,lăsându-mă in urmă, rătăcind printre arborii negri-tăciune.

Din sat răzbate-n pădure doar un gând; e ceasul: îl aud trepitând; în urmă sună anunțând ora 3-este noapte.

Satul doarme,plăcut toropit,îngropat în zăpadă;pădurea visează plângând,la strămoși.Un singur trup a-nghețat agățat de crengi.

E târziu,prea tarziu,și e ceață.

JERTFĂ

Ecaterina Vasilache Tudor
CNER, promoția 2011, UMF Iași

Simt cuvântul cum vrea să iasă din mine, mă arde... mă arde atât de adânc, crâmpeie senine de stele...vise ce au apus.Mi-e dor să vorbesc,iar natura s-asculte în tihnă șoptitul meu gând.Vând sufletul tot pentru vorbe și visele întoarse-n mormânt.

Burează încet, iar zăpada sticlește-n șosea, aburi prea lungi se înalță, iubite, spre-o lume cu totul uitată spre negru-infinit, spre marea chemare, spre visele toate adunate-nglobate în smoală.

Plouă încet și uitarea ne strigă, ne cheamă la ea, vicii dezgropate-și curăță mâlul,se-ndreaptă spre ea! Adie mândria din noi printre noi, ne barează, blochează iubirea. Cristalin de sticlă inbibă aerul ce cald se ridică la nori. E iarnă cumplită afară, iară noi stăm și privim înapoi...ce dorință stupidă, perfidă, candidă avem amândoi!

Lumea pare pictată bidimensional; în ferești totul pare de ceară. Realul e-nmuiat în grotesc.Plouă și știu ce nu este real, dar viața întreagă pare distrusă de veșnicul și simplul, eternul BANAL.

Groaza din ochii picturii e-nghețată, transmisă-n eter, dragostea toată cuprinsă, desprinsă din fadul fundal lovește ritmic secundele care în ceas s-au blocat: tic-tac, tic-tac, timpul a stat.Viața zugrăvită într-o clipă s-a spart în mii de elipse perfecte ce triste drumul au luat, spre-acel tărâm ideal din care cu toți au plecat.
Stelele cad ca bătute din cer și noaptea nu vrea să vină potop peste noi; stă și se-nchină păgână la idolii vechi lepădați între timp de către noi!
Verighetele cad grele, iubirea-n galop a trecut, chip de fecioară văzut între stele, astăzi e lut. Doamne, oprește-ți privirea spre noi! Drumul Golgotei ne cheamă; nu putem da înapoi. Crucea noastră cea grea pare că-n spate o cară doi boi! Doamne, privește, astăzi nu mai suntem goi. Ne paște uitarea și locul din lume ce-a fost pentru noi arde cuprins de statornice flăcări. NU privi înapoi!

Abisul de smoală coboară în fine spre noi. Mi-e arsă și limba, Doamne, și gâtul mă-nțeapă; plouă, privesc îndărăt, boii cei doi au dispărut.Sufletul lăcuit acum se întoarce în trup, iată, priviți, sângele mustește afară, plăcut!

TÂRG

Elias Zafiris
CNER XI E

m-ai dat la schimb uşor. nu ai stat deloc pe gânduri
iar eu am încetat să te mai caut printre rânduri
am conştientizat târziu, am iubit prea devreme
ochii tăi, părul tău, buzele tale: durere
parfumul care a îmblânzit un eu şi un leu
şi rujul tău roşu, cu gust de mereu.

pentru toate astea, poate că a meritat să fiu stins
ca o lumină oarecare,
ca nişte lumânări, în care sufli dinadins
şi întuneci într-o clipă
ultimul tău paradis

IMPACT-FRONTAL

Elias Zafiris
CNER XI E

loveşte-te de ochii mei
sunt ultimii pe care-i am
sunt ultimii prin care mi-e dor să te privesc
mă aştept la o ciocnire serioasă
un accident în trafic
între o maşină cu ochi albaştri
şi una cu ochi căprui
ambele gonind cu 200 la oră
-impact frontal direct-
cu viteza morții, ar spune unii
eu aş spune cu viteza iubirii
oricum ambele sunt cam la fel

NU.

Elias Zafiris
CNER XI E

astăzi te văd, te văd din ce în ce mai des
tu trebuia să pleci
departe.
parcă aşa ne-am înțeles.

am să construiesc un zid de aer între noi
şi am să-l suflu cu putere
peste tine
am să te arunc intenționat
într-o groapă cu noroi.
am să te uit, am să te măzgălesc
am să te şterg cu radiera
am să urăsc să te iubesc
am să iubesc să te urăsc
şi multe altele, etcetera.
şi toate doar din vina ta.

tu trebuia să pleci
departe.
draga mea

ȘOAPTELE MĂRII

Zară Mihnea Tudor
CNER VI C

Dimineața își așternuse pleoapele peste țărm ca la fiecare răsărit. Pescărușii, neastâmpărați soldați ai mării, tulburau tăcerea și zvântau văzduhul. Simfonia de culori îmbăta zarea, iar întinderea albastră veghea nestingherită de nicio stihie dezlănțuită.

Marea doamnă clipocea îmbujorată de primele raze ale soarelui, la fel ca în fiecare dimineață. Arar își flutura genele stârnind valuri blânde și limpezi. Încă somnoroasă, își aștepta corăbiile de pescari să o colinde și să îi mângâie fruntea. Dar numai el o putea face să tresară și să se simtă mereu vie. De zeci de ani venea mereu să îi dea binețe și i se închina ca la altar. Iar ea îi săruta tălpile și îi îmbrățișa gleznele înainte de fiecare călătorie. Acum erau un singur suflet încleștat în două trupuri alintate de miile de secunde împietrite pe portativul slovelor închinate de el.

Astăzi el apăru ca o nălucă palidă și purta, mai mult ca niciodată, mângâierea timpului pe chip. Era istovit de vreme, iar ochii uitaseră să se mai scalde în mirajul ei. Venise doar să își ia rămas bun, fără a-i mai împărtăși iubirea și veșnicia. Lumea ei nu mai putea fi și a lui, iar înțelesul rămânea în urmăi de neînțeles. Atunci marea, precum fecioarele codane, îl ademeni spre ultima călătorie, spre ultimul legănat de val și nemărginire. El își luă barca bătrână și alunecă prin amintiri, ascultând șoaptele ei suave. Își lua adio fără cuvinte. Da ea, suprema mare, nu se alină cu iubirea neîmplinită și se dezlănțui în toată plenitudinea. Bocetul său mut brăzdă văzduhul. Își despelti părul precum văduvele la căpătâiul iubitului, iar valurile spulberau castelele de nisip și ștergeau fără milă istoria scrisă cu degetul de doi îndrăgostiți. Îl prinse în hora sa, alături de stihiile dezlănțuite ce-i tânguiau uitarea. El renunțase să mai lupte și se lăsă purtat pe brațele ei aprig de blânde. Lacrimile mării îi biciuiau obrajii, iar îmbrățișarea ei îl umpleau de o căldură înghețată. Pentru o clipă crezu că e singur în această pustietate. Dar alături îi stăteau amintirile întruchipate în el însuși... el cel din tinerețe, când avea efervescența vieții ... el cel matur, când culegea roadele trecutului și ... el cel de acum, aflat în floarea bătrâneții. Dar trupul și sufletul îi erau prea istovite și știa că marea îi va fi mormântul. Ea își cerea acum tributul pentru fiecare sărutare și fiecare vers ce i l-a șoptit.

Astfel, bătrânul înălță un ultim poem muzei sale și se lăsă purtat în abisul ei nemărginit. Tot astfel, Omul străbate marea vieții preaslăvind-o prin iubire și hulind-o prin uitare.

DOR

Zară Mihnea Tudor
CNER VI C

Pe marea cea albă, crivățul biciuia tot ce întâlnea în cale şi umplea de pustietate lumea de la Polul Nord. Ursul cafeniu îşi scălda ochii în Aurora Boreală, visând la brazii seculari şi stâncile golaşe de acasă.

Singurătatea apăsătoare îi împovăra sufletul şi renunțase să se mai întrebe cum rătăcise drumul spre casă şi se îndepărtase de ai lui. Pe când deznădejdea îl împingea către un sfârşit înghețat, o pată albă cu văpăi negre în ochi se desprinse din imensitatea ce îl înconjura. O răsuflare caldă îi dezgheța trupul şi sufletul, iar inima îi bătea tot mai tare. Era o ursoaică albă ca spuma laptelui, care trezi în el surâsul iubirii. Între cei doi se înfiripă o dragoste nemărginită, dar imposibilă, deoarece urşii albi nu îl primeau în rândurile lor. Ea era albă şi frumoasă, el era brun precum pământul roditor din locul său natal. Şi acum îşi aminteşte ziua când a fost alungat de urşii polari, dar întâmplarea l-a apropiat iarăşi de iubirea sa. Ceața grea era tăiată de hohotul de râs al focilor şi mârâitul amenințător al urşilor. În acel moment văzu Omul ce țintea cu sete de sânge asupra ursoaicei sale. Ca o felină se aruncă în bătaia puştii, salvându-şi iubirea. Timpul încremeni, stelele înghețară şi uitară să mai clipească, iar văzduhul mai purta încă ecoul şuierului de glonț.

Cu voce stinsă, ursul brun şopti abisului alb că iubirea nu vede culoarea blănii, nu aude graiul pe care îl rosteşti şi nu cunoaşte locul unde eşti născut. Dându-şi seama de înțelepciunea ursului, focile au căzut pe gânduri şi au lăsat-o pe ursoaică să-şi plângă dragostea.

cuprins

alte cuvinte

supliment de cultură al revistei *Primii Pași*